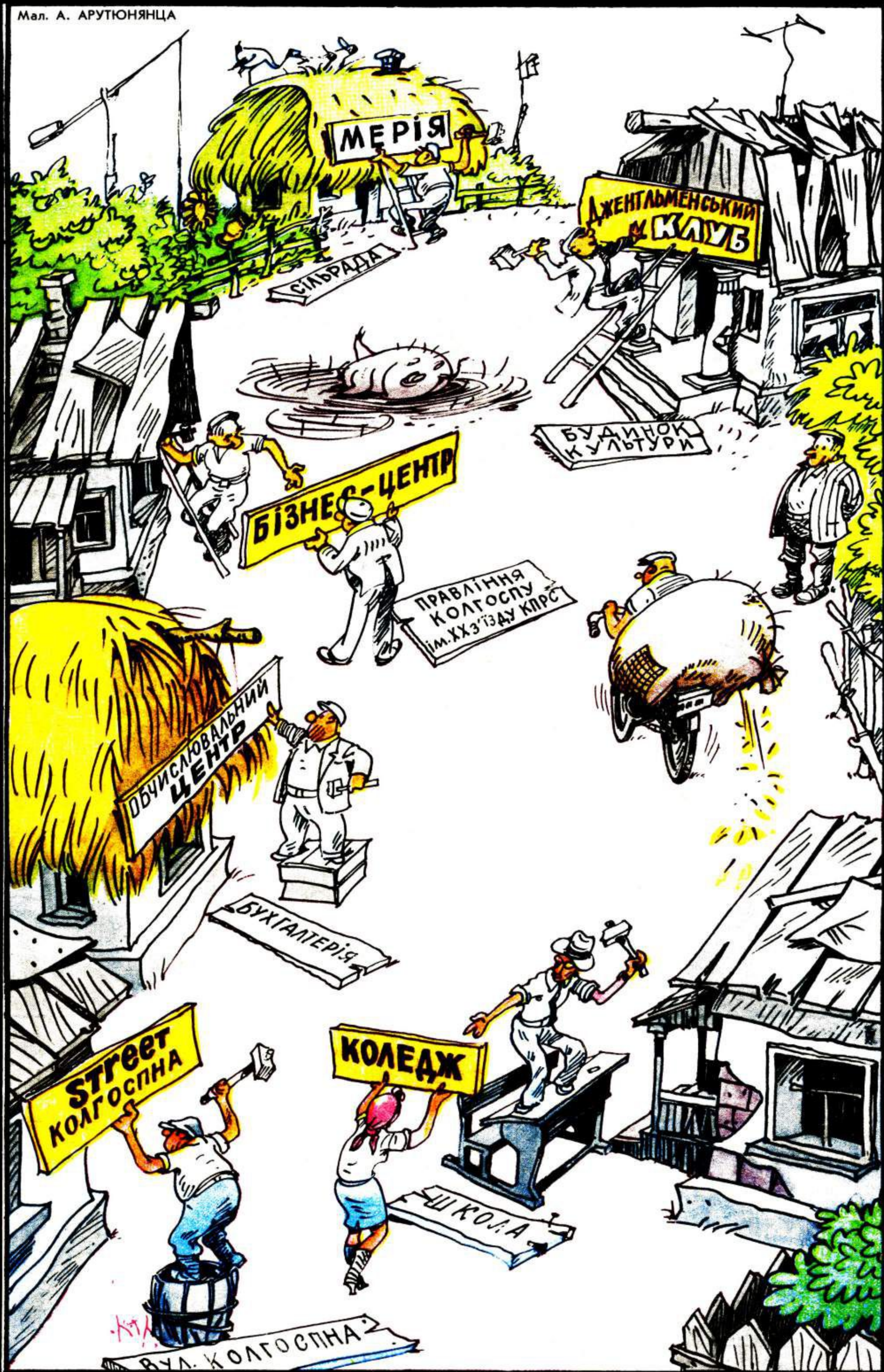


перу
b

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА



ДОПЕКЛО!

ВІЧНА
ТЕМА

Якщо у поетів вічна тема — це кохання, то у нас, фейлетоністів, вічна тема, навпаки, — нелюбов. Нелюбов до нашої людини. Вона, ця тема, надихала сатириків усіх часів та народів (звичайно, радянських) на вікопомні сатиричні твори, гострі дотепи і вбивчі жарти. А з-поміж жартів і дотепів чи не найпопулярнішими були ті, які присвячувались дефіциту... тари.

«Товари відпускаємо тільки в тару покупця» — над такою об'явою, що висіла в якомусь кооперативному магазині, глузував ще «Червоний Перець» в 1922 році.

З тих пір за майже сімдесят років з'явилося лише у нашому часописі стільки фейлетонів на цю тему, що якби з отого всього паперу, що на ці твори пішов, та понаклеювати кульків, їх вистачило б на культурне обслуговування тисяч і тисяч споживачів.

Ну, з відсутністю кульків і пакетів наші люди якось уже змирилися. Ми не горді — по кишенях порозпикуємо, під паху візьмемо, в зубах нести будемо — було б що. Так от з цим «що» останнім часом кояться страшні речі. З продажу поступово зникає навіть те, котре і в дефіцитах не значилося.

І з цього приводу «Перець» провів невеличке соціологічне дослідження. Наші кореспонденти зв'язалися, зокрема, з директорами фабрик, що виробляють харчові продукти.

— Ну, гаразд, — казали ми харчовикам, — сьогодні модно все валити на зменшення імпорту, на недисциплінованість суміжників, на нестабільність міжреспубліканських зв'язків. Але ж у вас — уся сировина під руками. Жодного з компонентів не треба шукати за морями-океанами. Вони тут, під боком виробляються, в нашій республіці, у вашій області, у вашому районі...

— А у нас усі компоненти є, — відповідає директор. — Опріч одного — тари. Немає баночок, от і майонез нема куди розфасовувати.

— Немає тари, тому і нема в продажу оцту, — чуємо наступну відповідь.

— Немає тари, тому і з олією перебої...

— Невистачає пляшок, тому і за горілкою черга.

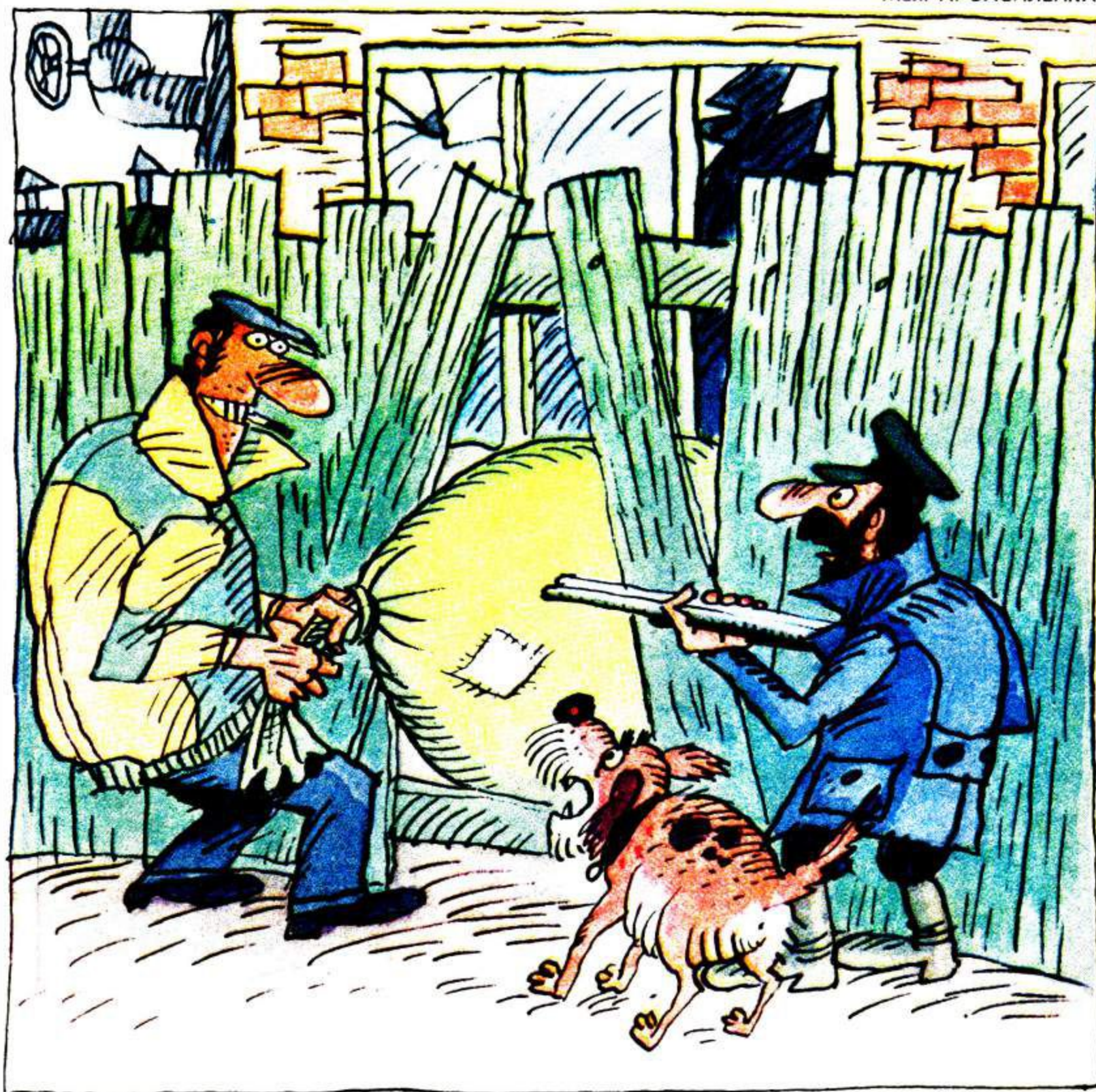
— А в що нам оту мінеральну воду розливати?..

І такі ж самі відповіді ми почули, зателефонувавши на пивзаводи, овочеві комбінати, фармацевтичні підприємства...

А коли переглянули редакційну пошту, то знайшли в ній чимало листів, аналогічних ось цьому з міста Києва: «Ходив я з посудом, пляшками і банками, з магазину в магазин, пропонував, просив, благав прийняти, і скрізь мені казали: не приймаємо, бо немає тари»...

Це чергове фейлетонне есе про ці вічні проблеми з тарою можна було б закінчити в дусі сучасних закликів. Мовляв, тільки ринок може поставити все на свої місця. Тільки зацікавленість виробників може вирішити те, що навіть у слабо-розвинутих країнах вважається азбучною істиною нормальних економічних стосунків, якщо не просто ознакою цивілізованості.

Але важко втриматися від риторичного вигуку в стилі застійних часів: до якого ж безглуздя може дійти економіка, коли все належить усім, а спитати нема з кого!



— Спокійно, діду! Це — приватизація...

КАПУСТА — В БАСЕЙНІ

ХАРКІВСЬКА область. (Кор. ТАП). Коли в правлінні колгоспу «Маяк», що у Вовчанському районі, виникла дискусія, де знайти тару, щоб засолити для місцевих потреб огірки та заквасити капусту, рядові колгоспники тут же знайшли оригінальний вихід. Замість діжок вони порадили використати приміщення бані з басейном, яку було споруджено кілька років тому при Будинку тваринника на фермі № 1. Оскільки баня з басейном все одно за призначенням не використовується — немає води і протікають стіни.

МАРТЕНИ НЕ ЗУПИНЯТЬСЯ!

Металурги республіки можуть не переживати — без сировини, принаймні, найближчим часом вони не залишаться. Цю радісну новину сповістив наш вінницький кореспондент.

Виявляється, у самій Вінниці вздовж річки Південний Буг, де шість років тому будувався міський колектор, виявлено цілі гори металобрухту. Правда, місцеві природоохоронці вирішили: перед тим, як передати все це залізяччя металургам, знайти тих, хто його порозкидав і покарати згідно з новим Законом про охорону навколишнього середовища.

ЗДОБУДЕШ У БОЮ!

Цей старий фронтовий девіз знову пригадався ветеранові Великої Вітчизняної війни Я. П. Ловшуку. І ось за яких обставин.

Коли до Дня Перемоги у білоцерківському радгоспі «Терезно», що на Київщині, йшло віншування воїнів-переможців, Яків Панасович із поважних причин був відсутній. Та коли за кілька днів після цього ветеран прийшов за належним йому грошовим подарунком, головний бухгалтер і слухати ні про що не захотів, пославшись на те, що всі відомості вже закрито.

Отже, премію, як зрозумів ветеран після шестимісячного ходіння по інстанціях, він може здобути, лише вигравши битву з бюрократами.

А МОЖЕ, ЗРАЗУ
РОЗКУРКУЛИТИ?

ДНІПРОПЕТРОВСЬКА область. (Кор. ТАП) Досить оригінально зрозумів Закон УРСР про місцеве самоврядування голова Виводівської сільської Ради Томківського району В. Бабенко. Одного прекрасного дня Василь Ілліч прийшов із землеміром до садиби інваліда праці В. Пальця і заявив, що залишає йому тільки 25 соток городу із 55-ти. Решта, мовляв, буде наділена іншим жителям села.

Як і в недалеких «одногоспних» часах, голову підтримав виконком. Зате сесія сільради відмінила узурпаторське рішення і повернула город колишньому господареві. Але ніхто не дає гарантії, що завтра В. Бабенко не ділитиме і урожай, вирощений В. Пальцем.



ОДЕСЬКІ ПОМПЕЇ

79-й рік нашої ери. Древньоримський кор. «Перця» Пліній-молодший довідується з передсмертних записок свого вченого дядька Плінія-старшого про те, що перед останнім днем Помпей був, виявляється, не менш цікавий передостанній день. На перший погляд, звичайна календарна дата. Тільки над Везувієм уже в'ється димок. Виють собаки. Що ж до котів, то вони уже розбігаються дорогами Кампанії хто куди...

На екстраординарному лежанні Помпейської муніципії головний куратор (по-нашому — голова міськвиконкому) Гай Симон Примус так коментує рапорт головного інженера жеку Валерія Пулія:

— Кажеш, загроза катаклізму? Ану, Рублію Цементе,— наказує начальникові житлоуправління,— пиши спростування на буцімто невідворотне виверження: «З приводу чуток про завтрашню загибель Помпей, а також заяв окремих недоумкуватих плебей щодо їх відселення подалі од вулкана,— наша курія повідомляє: приводу для занепокоєння немає, а вільні квартири відсутні».

— І ще,— додає голова,— нехай усі знавіснілі любителі дармових муніципальних благ шурують за море — там, кажуть, усе є...

Головний куратор витирає краєм тоги свою змокрілу від службової напруги зачіску центуріона.

— Ну, досить на сьогоднішні дебати. Давайте ноші — і гайда у нашу персональну термочку. До міфічного виверження ще встигнемо усім кворумом як слід попаритися, вихилити діжечку-другу фалернського й закутити смаженими перепілками.

— Ігемоне, а якщо загроза Помпеям реальна? — вигукує головний інженер Помпейського жеку. — Що тоді?!

— Тоді полічи жертви Плутонові, склади відповідний акт — і прикрий ним свою казенну частину! — легко-важно порадив Гай Симон...

Ось цей димуючий сувій начебто й висмикнув із розжареної лави великий римський громадянин Пліній-стар-



На фото: оце і є одеські Помпеї.

ший. Він же, задихаючись від сірчаних випарів, заповів рідним і близьким перебиратися подалі — не так од Везувія, як од плутократів і центуріонів. Он хоча б на берег Понту...

— Ну, живемо ми двісті років на цьому Понті,— теж без будь-якого задоволення розповідає корінна одеситка Олена Михайлова. — А радості все менше. Та ви лишень гляньте на наш так званий будинок № 117 на колишній Малій Арнаутській. Колись це було нехай плебейське, та все ж придатне житло для багатьох сімей. Але потім, коли замість старих домовласників і солідних батьків міста порозплоджувалися усі оці «жеки-шмеки» та «жеушмеу»,— ось тоді й нашому триповерховенькому з усіма його флігельочками прийшла помпейська загибель. Нехай мені бог простить, але отим древнім помпейцям, мабуть, було трохи легше перебиратися на той світ. В один день усі спеклися, причому разом з усім своїм міським начальством та історич-

ною помпою. А в нас тут, в історичній частині Одеси,— усе шито-крито. Низ пливе, стіни падають, а дахові без різниці. Он сусідка з третього поверху Людмила Коздоба каже: головне, як одна стінка валиться,— треба встигнути дитяче ліжечко до іншої пересунути...

— Але ж, кажуть, сорока сім'ям усе-таки пощастило вибратися з цього будинку живими?

— Що пощастило, то таки пощастило. Ще до того, як нашу розвалюху купили з потрухами і стали розбирати люди з Агропрому, в мера Симоненка знайшлися для нашої голої квадратні метри на вулиці Вільямса. А от що тепер одеський мер думає про сімнадцять сімей-смертників, які лишилися, відомо тільки головному інженерові Іллічівського житлово-експлуатаційного об'єднання...

— А тепер Валентин Костянтинівч узагалі про цей погибельний об'єкт не думає,— зітхає головний інженер Валерій Зленський. — Не до того йому на

порозі вільної економічної зони. Так, ми неодноразово зверталися. Наприклад, на наш останній документ і товариш мер, і його заступник товариш Бєлих, і їхній начальник УЖКГ товариш Рубля ввічливо відповіли у тому розумінні, що в них ніяких квартир для відселення немає, і взагалі хай про це болить голова у нашого Іллічівського райвиконкому. А що з цієї голови взяти? Капелюха?

— Але ж ви теж районний орган?

— Ну, орган. Однак квартир не будуюмо й не розподіляємо. А нашим «помпейцям» можемо запропонувати тільки окремі непродані розвалюхи, котрі лишаються після відбутих за кордон. Ви праві: було б зовсім непогано, якби громадянам, що лишаються в Одесі, безпечну житлоплощу споруджували органи ізраїльського кнесету чи бруклінської муніципії. А ми можемо лише співчувати.

— Вибачте, товаришу головний інженер, а якщо доведеться готувати офіційне співчуття?

— У наших одеських Помпеях усе може бути, товаришу кореспондент. Але тут нам допомагає історичний досвід. Я, приміром, нещодавно спеціально під'їхав до вказаного страшного об'єкту на колишній Малій Арнаутській, а нині вулиці Воровського, 117, і, дотримуючись техніки особистої безпеки, обійшов усі сімнадцять аварійних квартир. Запропонував бідакам сякі-такі відселенські кутки — самі розумієте, до кращих часів. А коли всі без винятку справедливо заявили, що ліпше вже загинуть одразу, аніж до кінця днів своїх животітимуть по тих кутках,— отут я і склав відповідний акт.

— Але задля чого?

— Та ви що?! Потреба у ньому така ж, як і тисяча дев'яносто літ тому. Коли довкіл усе рушиться, треба ж, вибачайте за відвертість, чимось прикрити свій зад! Од відповідальності.

Г. ЯБЛОНСЬКИЙ.

Фото В. ТЕНЬКОВА.



Мал. О. КОХАНА

ПОЖИВИЛИСЯ

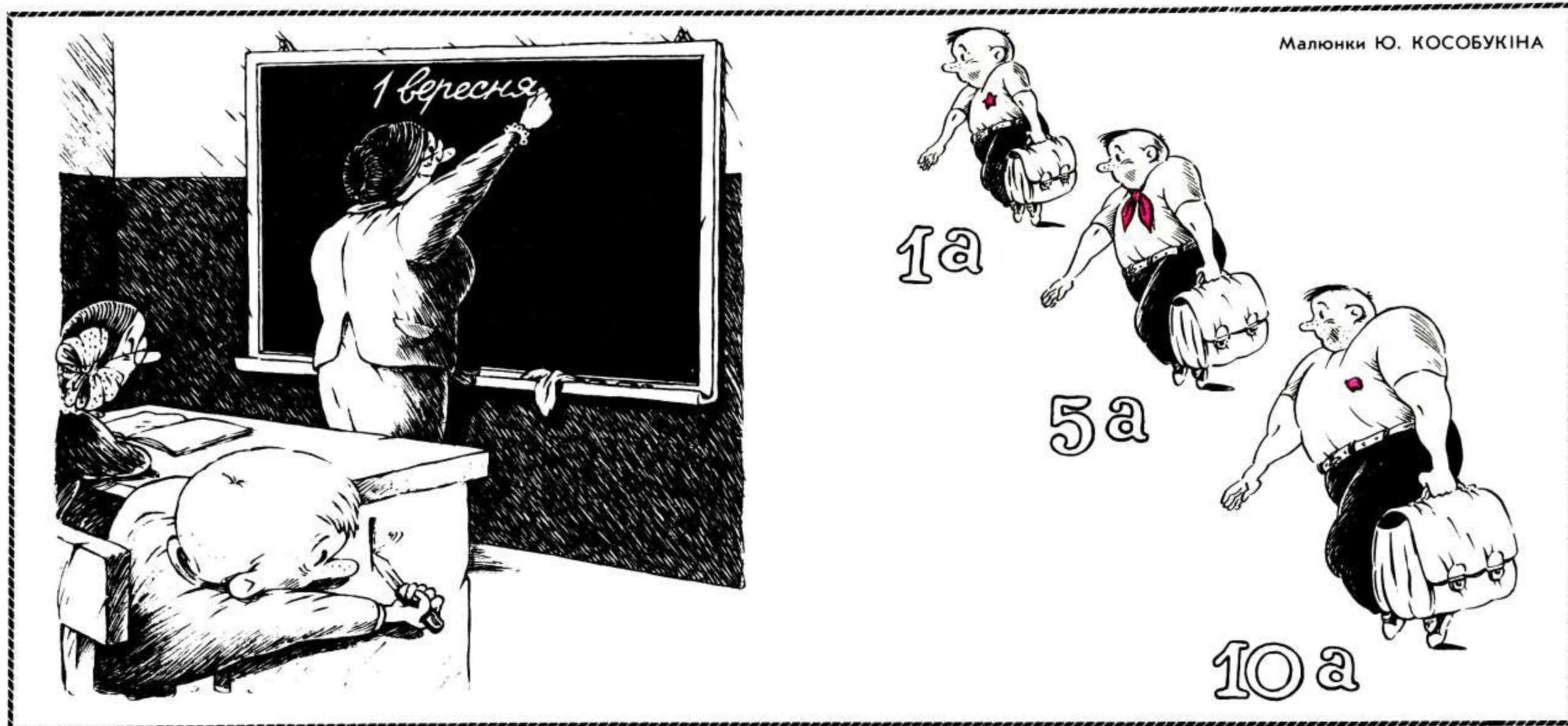
— Злодії в крамниці побували! — Повідомив збуджений Павло. — Із дверей замка нового вкрали... Більше красти нічого було.

Василь КРАВЧУК.

ЦІННА ЗНАХІДКА

Якось копав канаву Єлисей, І раптом відкопав залізні лати. — Ти, мабуть, однесеш їх у музей? — Сусід Кіндрат почав його питати. — Е, ні! Нікуди їх не понесу, Нехай іще й мені вони послужать: Тепер, коли піду по ковбасу, То в них мене у черзі не задушать.

Борис ШРУБЕНКО.



ДАВАЙТЕ БЕЗ ПРИКЛАДІВ

Життя, як казка: чим далі, тим страшніше. Ми навіть знаємо, чого страшніше. Бо старший радник Президента Олександр Яковлев зізнався: у перебудові були помилки. Правда, зізнався в інтерв'ю не для домашньої преси, а для італійської. Престижніше. Та наша преса могла б і не оцінити. Навпаки: могла б поцікавитися, кому і чого коштували ті помилки. І, як то уже споконвіку у нас ведеться, запитати: хто винен? Хоча навіщо цікавитися? І так видно. Варто лише оглянутися довкола. Нічого не загрожує й тим, хто допустився цих помилок. Є плюралізм. Не подобається комусь кимось щось сказане, зроблене — відстоюй свою точку зору, переробляй. Не хочете? Тоді не кажіть, що ви непричетні до тих помилок. Усі ми в одному котлі варимося. Тільки й того що обов'язки різні: хтось у казані, а хтось дрова під той казан у вогонь підкидає. Але так споконвіку ведеться.

От лишень із застоєм неув'язочки. Ми його під корінь, а лозунги тих часів усе одно перетворюємо в життя. Скажімо, «економіка повинна бути економічною». У ті часи не виходило з економією. А нині навіть на сірниках економити навчилися, бо їх — чортма... Хоча навіщо наводити приклади? Варто лише оглянутися довкола.

Або, приміром, таке: «Нинішнє покоління радянських людей житиме при комунізмі!» Геніально сказано. Хто доведе, що ми ще не живемо при комунізмі? Маємо ж від кожного —

за його здібностями і кожному — за потребами... Купонів, талонів... У потребах, до речі, також треба міру знати. Бо як же тоді були з новим мисленням? З переоцінкою цінностей? Отож-бо. Якщо колись кіло вареної ковбаси коштувало два вісімдесят, тепер — вісім дев'яносто... Хоча навіщо приклади? Варто лише оглянутися довкола. І ми вийдемо на консенсус. Старого з новим. Коли демократи казали, що тільки партійні чиновники мають велику зарплату. Дійшли консенсусу: у демократичних Радах такі ставки позатверджували, що партійцям і не снилося. А в Києві депутати за свою діяльність, немов за шкідливі умови роботи на хімії, вимагають ще й солідної компенсації. Певно, хочуть зрівнятися з тими, що засідають у республіканському парламенті. Мовляв, і ми, і ті, що вгорі, засідаємо в Києві. То чого це тим так, а нам — так? А тим, що в Москві, — іще більше? Непорядок!

Можна подумати, ніби у нас десь є порядок. От хоча б... Але навіщо наводити приклади? Варто лише оглянутися довкола. Що бачимо? Заводи ледь-ледь живіють. Зате кооперативи при заводах процвітають. І комплектуючі, зв'язуючі, і усілякі інші, яких так бракує, потрапляють не на склад заводу, а до кооперативних комерційних. Мабуть, не варто розводитися про те, навіщо хазяїн тримає квартирантів, ущемлюючи в житлоплощі свою сім'ю... Правда, робочий колектив — не сім'я, директор із ним не поділиться.

Зате на селі — привілля. Хочеш — залишайся в колгоспі, хочеш — іди у фермери і заробляй... Грижу. Бо вила — не знаряддя праці, а смертельна зброя у боротьбі з ворогом (читайте Остапа Вишню). Можливо, це конверсія? Виля у продаж надходять без маркування. Щоправда, дехто заявляє, що ніяка це не конверсія, а таким робом терористичні елементи народ озброюють. Міжнародну ворожнечу розпалюють. Біс його знає, що воно насправді? І хто заходиться виправляти помилки перебудови, що про них так безстрашно заявляв старший радник Президента?..

До речі, помилки — це ніби брак у роботі: за нього платити треба. Мій друг заповор деталь... Премію зняли, тринадцятої зарплати позбавили, ще й завдані збитки відшкодував. А в помилках перебудови винуватців немає. Воно, звичайно, масштаби браку не ті. Тут помилки — за нове віяння видають. А все нове, як відомо, важко проторює собі шлях. Але скільки ж можна його проторювати? Може, час вийти вже й на дорогу? Бо жити казкою, безумовно, цікаво, та коли вона не закінчується, і чим далі, тим страшніше стає, то від того, що ми знаємо, чого стає страшніше, нікому не легшає. Ондечки... Хоча навіщо наводити приклади? Варто лише оглянутися довкола.

А. ЖИТНИК,
головний редактор газети «Турбота».

ПОМІРКУЄМО

РАЗОМ

Цікаво, куди встромляли палиці супротивникам до винаходу колеса?

Чи перестав держкомстат включати у річний рахунок споживаного м'яса перелітних птахів, що пролітають над нашою країною?

Чи правда, що духовна їжа також буває дієтичною?

Чи правда, що частіше славу людям приносили не великі істини, а великі помилки?

Цікаво, чому так: чим розвинутіший соціалізм, тим нижчий рівень життя громадян?

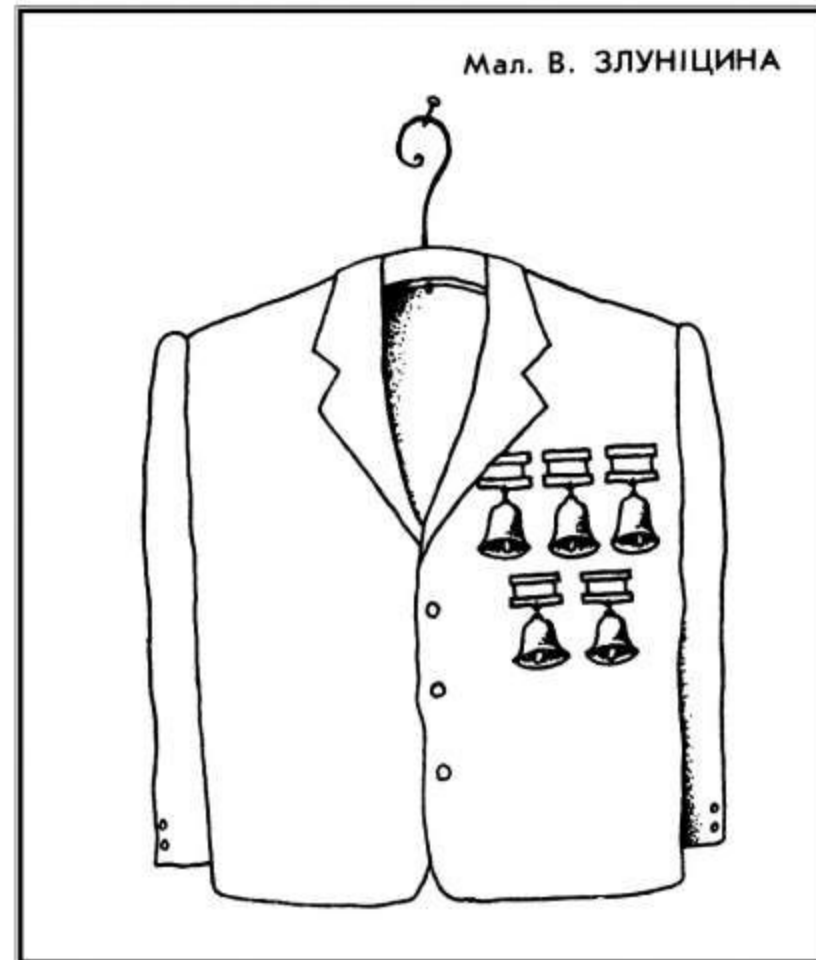
Роман КРИКУН.

м. Сокаль
на Львівщині.

Мал. С. ФЕДЬКА



Мал. В. ЗЛУНІЦИНА





НОВІ ПІДСТУПИ КОНОТОПСЬКОЇ ВІДЬМИ

Чимось, либонь, дуже не сподобалися ми — жителі села Малий Самбір — давно уже усім відомий і знаменитий на всену Україну конотопський відьмі. Може, тим, що надто часто моголимо їй очі й надокучаємо своїми приїздами до Конотопа, а може, ще чимось — хто знає...

У кожному разі, своє негативне ставлення до нас вона взяла та й навіяла дирекції тамтешнього автотранспортного підприємства, а дирекція взяла та й різко скоротила автобусні рейси за маршрутом Конотоп — Малий Самбір і назад.

І от уже два роки нам доводиться майже двадцять кілометрів топати пішечки — що молодому хліборобу, що бабусі-пенсіонерці. Й поняття не маємо, як його вплинути на тую нашу капосну землячку — конотопську відьму, щоб вона зняла своє навіяння з керівників АТП. Бо ж самі вони — ми переконані — люди ж які й душевні. Як і всі конотопці. Опріч, звісно, відьми.

М. ШЕІН, М. ДРЕЛО, А. БАГЕЛ, Н. КРИВОШЕЙ,
П. МИРОНЕНКО, В. ГАРКУША та інші меш-
канці Малиго Самбора.
Сумська область.

ПРИВІТАННЯ З ВАЛІДОЛОМ

Що не кажіть, умілі все-таки у нас зв'язківці! Особливо — телеграфісти. Уміють і повеселити, і налякати до того, що без валідолу й не очуняєш.

Зі мною трапилось і перше, й друге. І повеселилась, і валідолу наковтала. Після того, як прочитала телеграму, надіслану мені до дня народження. В інтерпретації телеграфістів її текст виявився таким:

«ДОРОГУЮ СЕСТРИКУ ЗОИНЬКУ ПО-
ЗДРАВЛЯЮ... ЖЕЛАЮ СЧАСТЬЯ ЗДОРОВ'Я
СЫНОВЕЙ ЛЬВИ УВОЛЬНЕНИЯ ЦЕЛЮЮ
ТАМАРА».

Уявляєте побажання? Ну, із «львою» я ще сак-так згодна. А от із побажанням «увольнення» — ні в якому разі! На що ж я тоді житиму за наших нинішніх цін?

Зоя АЛЕЙНИКОВА.

м. Полтава.

Шостий рік триває ліквідація наслідків чорно-
бильської катастрофи. Власне, про те, що триває, та
ще й ліквідація наслідків, ми довідуємося в основ-
ному з газетних повідомлень про те, що спеціально
створене об'єднання «Комбінат» успішно освоює
все нові й нові мільйони карбованців. Що ж до
населення, то тут наші успіхи, можна сказати,
зводяться лише до одного: якщо раніше офіційно
стверджувалося, буцімто радіоактивна біда на-
крила своїм крилом лише тридцятикілометрову
зону, то тепер, хоч і зі скрипом, визнається, що
розмах тих крил набагато ширший.

Проте, як відомо, у нас від визнання до
конкретних дій — довга дорога. Згадаймо, з якими
труднощами вирішувалася доля Народичів. Якби
не кінодокументалісти та журналісти, бути б йому
іще й досі благополучним краєм. Згодом черга
дійшла й до Малина. Але як? Спочатку на прилав-
ках малинських магазинів з'явилися продукти,
яких ми вже й назву забули. Почався медичний
огляд школярів.

ДОВІДКОЮ — ПО ДЕФІЦИТУ?

Вже другий місяць товчється люд біля Будинку
торгівлі. Складається таке враження, що там щось
продають чи так дають. І нема кінця тому да-
ванню-продаванню. Ніби чогось таки справді
з'явилось багато: давали вчора, дають сьогодні,
даватимуть завтра і післязавтра... Гадаю, може, на
це «щось» кінець-кінцем й буде задоволено попит
громадян.

Але марні мої сподівання. Ніякого «щось» там не
дають і не продають. Це «щось» кудись зникло.
Залишились тільки чергові номери на купівлю того
чогось, чого раніше було вдосталь. Це телевізори,
холодильники, пилососи, килими, машини — прав-
да, швейні. А ті, що з додатком «авто», — ті по
окремій черзі, яку простим оком і не побачиш, бо
там тільки ударники доблесної праці. А ті, що
ударяють двічі, можуть одержати «авто» вдруге.

На Шосткинському виробничому об'єднанні
«Десна», наприклад, є такі двічі і навіть тричі
ударники. Відповідно їм готується по третьому
«авто»... Буває це щороку навесні, коли Десна
виходить з берегів. І тоді на «Десні» співають:

Білий сніг давно розтанув,

І качки уже пливуть.

Знову рада засідає:

«Жигулі» своїм дають...

Ми звикли до того, що раз черга — значить,
справедливо. Але що ж то за справедливість, коли,
наприклад, на килими записані ті, що мають по
кілька, а в чергу потрапили «за кумпанію»?

Мовляв, є у мене килим два на три, а треба — ще
й чотири на шість. Або має людина холодильник.
Та він з двома камерами, а хочеться багатокамер-
ного.

А у моєї сусідки — ні килима, ні холодильника.
Зате аж чотири стінки має — сімнадцять років
чекала. Кажу, Лідо, коли ти заманиш мене на
новосілля? А вона мені: «Як його справляти, те
новосілля, коли нема нічого, самі голі стіни?»

То як же все-таки задовольнити попит таких
людей? Пропоную дефіцитні товари продавати
тим, у кого їх нема. Для цього треба мати довідку із
ЖКВ, яка б підтверджувала відсутність у квартирі
тієї чи іншої речі. Ось це й буде справедливо.

Іван ДРАЖНИК.

м. Шостка
Сумської області.

КІЛЬКА РЯДКІВ ВІД ПЕРЦЯ. Гм-гм, заманли-
во, заманливо! Але ж чи не з'явиться у нас негайно
іще один вид торгівлі — отими самими довідками,
за які проворні «ударники» з радістю заплатять
«потрібним людям» від радчиновництва скільки
завгодно й коли завгодно?

Очевидно, для встановлення соціальної справед-
ливості треба придумати щось ефективніше за
довідки. Бо тими довідками ми вже з вами ситі по
горло.

ХТО ЗНІС МІЙ ДІМ?

Раптово знести з лиця землі досить-таки міцний
будинок можуть, на моє переконання, лише дві
сили — диверсанти з вибухівкою або ураган. Отож,
коли ми з дружиною прийшли до Печерського
телефонного вузла, щоб з'ясувати, коли ж нам
встановлять телефон, а натомість нам повідомили,
що ніхто цього не робитиме, позаяк «наш будинок
знесено», — то ми зрозуміли одне: оце поки доби-
ралися сюди, на наш дім обрушився ураган і знищив
його. На диверсантів не грішили, оскільки про
вибух нам би повідомила, вочевидь, інша організа-
ція.

Наполохані, помчали додому. На величезну
радість, наш приватний будинок № 22 по вулиці
П'ятигорській стояв цілий-цілісінький, як і за
кілька годин до цього. Й ніяких ознак хуліганства
сил природи навколо нього теж не виявили.



Знову подалися до телефонного вузла. Достука-
лися до заступника начальника Віктора Данило-
вича Філатова. Але й з нього не вдалося дізнатися,
хто ж це так пожартував із нами — двома пенсіоне-
рами зі спільним трудовим стажем понад 85 ро-
ків, — зробивши у телефонізаційній карточці запис
про «знесення будинку».

Не вніс Віктор Данилович ясності й щодо
реальних строків встановлення нам телефону. Хоча
якихось шість років тому в цьому ж Печерському
телефонному вузлі твердо пообіцяли провести нам
зв'язок до 1991 року.

Що ж, доведеться почекати нових жартів.

Володимир ЛЕЛЕТІН.

м. Київ.



А ВОНА СОБІ ТРИВАЄ...

Та потихеньку-помаленьку усе зійшло в звичну
колію. По-справжньому дітей так і не обстежили,
бо забракло спеціалістів. На перших порах місце-
вим медикам допомагали колеги з інших областей,
а тепер запал згас.

Як повітря, потрібен малинським медикам діаг-
ностичний апарат «Узи». Вони із заздрістю (якщо
можна в такій ситуації вжити це слово) позирають
у бік таких же потерпілих Народичів, де апаратів
аж два. Однак, видно, в області вважають, ніби
в середньому на один район «Узи» є, і досить,
а тому не поспішають його виділяти.

У магазинах рідко бувають фрукти, а коли їх
привозять, вишкочуються довгі черги, бо ж свої
їсти не можна. Точилися балачки про будівництво

власного сучасного овочесховища, проте на рівні
балачок справа й заглухла.

Втім, цей рівень характерний для долі багатьох
інших намірів. Не вистачає транспорту для переве-
зіння молока, холодильних шаф, герметично
обладнаних кабін для механізаторів, автомашин
для поливання вулиць. Та що там казати —
дозиметри на пальцях перелічити можна. У ра-
діологічній лабораторії уже кілька місяців не
можуть встановити прилад для визначення вмісту
радіонуклідів у рідинах.

Отож, якщо усе це можна назвати ліквідацією
наслідків чорнобильської катастрофи, то й через
десять, і через двадцять років можна буде ствер-
джувати, що вона триває. За умови, що це
твердження буде кому слухати.

М. ГОЛОТЮК.

м. Малин
Житомирської області.

НАВІЩО ЛЮДИНІ СОВІСТЬ!

Того сонячного дня я ніколи не забуду.

Отак наш двір, а отак городець сусідки баби Кандзюбиhi. Квасолька на ньому в боки взялася і ніби ось-ось навприсядки гопака вріже, огірочки, картопелька... А що вже цибуля-кущівка — чудо. Недарма ж ото баба Кандзюбиha біля грядочки, мов біля дитяти ходила... Іч як ото цупкий степір угору до тепла та світла погнало... Баба вже й нині цибульку на ринок до Полтави возить, щоб хоч якоюсь копійчиною куценьку колгоспну пенсійку доточити...

І раптом...

Хто б ви думали?

Мій рідний татко.

Як Омелько з конопель, із балочки навпрошки трактором вихопився. Додому на обід пре. По квасольці і огірочках, по картопельці... А цибулька так захрускотіла під гусеницями, ніби відстрілювалася гумовими кулями.

— Що ж ти ото робиш, люципере проклятий? — залилася слізьми баба Кандзюбиha. — Щоб ти й до вечора не дожив... Щоб тебе лихо отак розчавило, як ти ото городину... Хіба ж можна над людською працею, над моєю кривавцею отак глумитися? Де ж твоя совість?

— Там, де була совість, у мене, бабусю, ноги вирости, — нахабно огризається татко і обережно, щоб, не дай боже, на щось не наїхати, підрулює до свого двору.

Господи! Як мені хотілося захистити бідну бабу Кандзюбиhi! З усієї сили увірвати по загривку за отаке зухвальство рідного батенька!

Але ж баба Кандзюбиha така маленька, та ще й зігнута у три погібелі старістю, а татко мій — мов Геркулес.

І якось отак непомітно відступили жалість та співчуття. А натомість моєю душею оволоділа гордість за Геркулеса, котрий, крім своєї жінки, а моєї мами, нікого на світі не боїться. Із сильним воно ж таки надійніше, ніж зі слабим... Вигідніше... Бо що мені з тієї

У кого я вдався?

Давній автор «Перця», полтавський гуморист Яким Давиденко, який щойно відзначив своє 65-ліття, підготував новий цикл сатиричних оповідок під загальною назвою «У кого я вдався, або Уроки виховання». Пропонуємо читачам кілька оповідок із нього.

баби Кандзюбиhi? Татко ж хоч на тракторі покатає, з верби свистуна скомпонує...

Почав я зовсім по-іншому розмірковувати:

— Подумаєш — грядка... Варто із-за цього колотнечу на все село здійсмати? Моєму татусеві лиха та смерті зичити? Яка ж то тільки жорстокість людська!

Маракую отак і відчуваю, що у мене почали швидше ноги рости.

АБИ МЕНІ ДОБРЕ...

Чи їздили ви коли-небудь автобусом із нашої славної Полтави в село?

Відразу видно, що не їздили. Інакше б напевне знали, що у нас, у Полтаві, до автобусів не заходять. Особливо приміського сполучення, де на квитках місця не вказуються. Вони беруться штурмом. Як фортеці.

Щоправда, без драбин та іншої штурмової техніки, без криків «ура», але й не мовчки. Кожен тисне, щоб якомога швидше пропхатися в двері і кожен волає:

— Та куди ж ти ото преш, очі б тобі з лоба виперло... Ти ж мені печінку роздавиш...

Але моїй мамі й мені, Льові Гуркалу, ніхто печінки не розчавить. Бо мама такі чарівні слова знає, що як сказане — найнахабніший зробить очі круглими, як у карася, та ще й рота навстіж роздзаяпить.

А ми тим часом шмиг повз нього у двері — і вже сидимо. Як укупані попід руки. Нехай хоч крига з неба, не те, що старушенція якась там чи інвалід на протезах — мама й не поворушиться. Сама не ворухнеться і мені не дасть.

— Сиди вже кричкою! — гукне, відчувши, що я непокоюсь.

— Так он же ж дідусь, — якось, пам'ятаю, до неї, — стояти не може...

— Якщо не може — нехай удома сидить... Нічого по автобусах шастати...

— А може ж, йому треба... — намагаюся розжалобити неньку.

Але вона невблаганна:

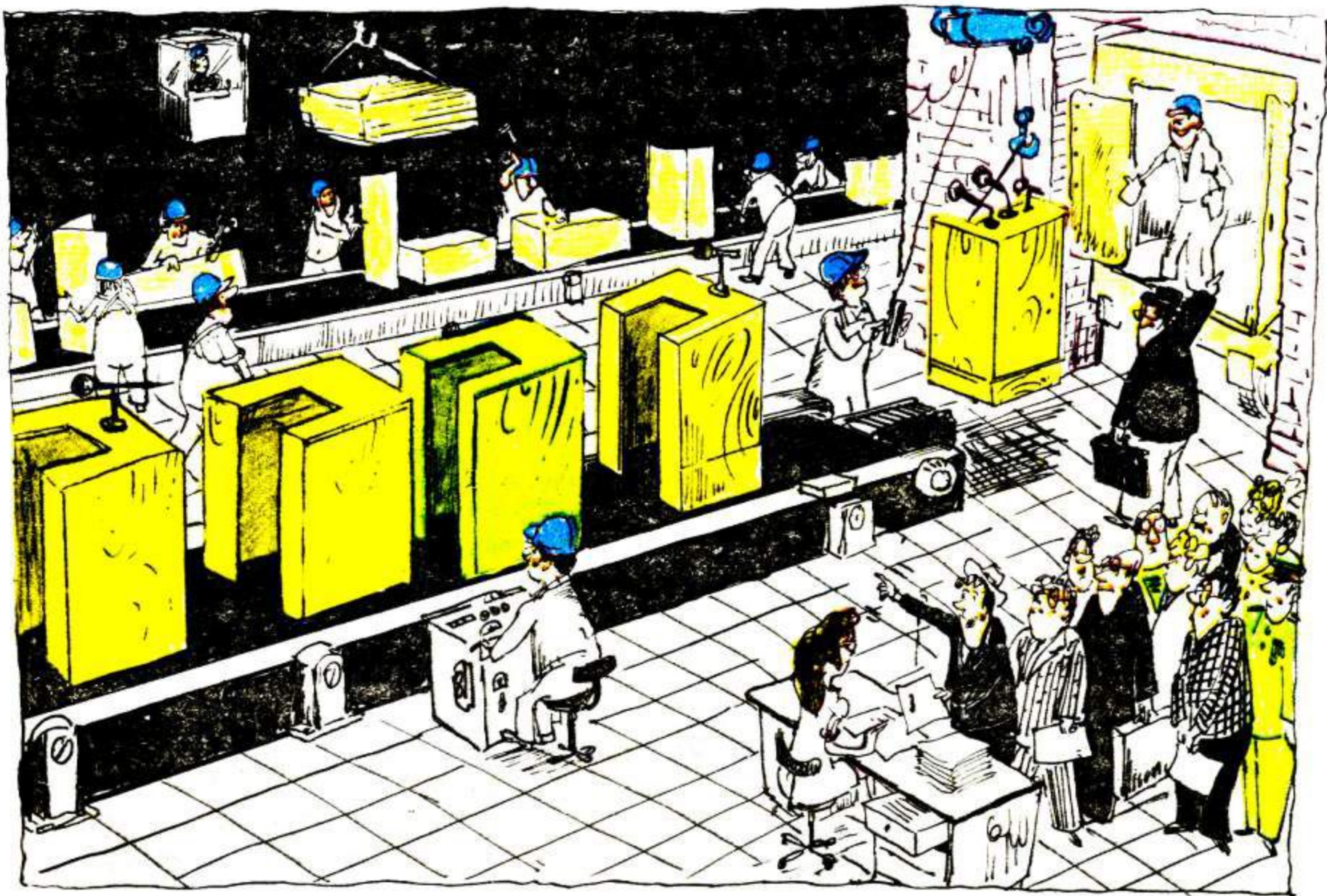
— Яке наше діло? — одвіча.

Спершу мені соромно було за маму і за себе, але з часом полегшало.

КОНВЕРТОВАНІ ДУМКИ

Про ціну держави красномовно свідчать державні ціни.
Весільні генерали, а зарплата, як у справжніх.
Угоду зі своєю совістю вважав бартерною.

Микола ЛЕВИЦЬКИЙ.



Мал. Д. СКОТАРЕНКА

Звик.
Стоїш?
Ну, то й стій...
Яке моє діло.
Аби я сидів...

НАХАБА

Чарівне слівце «спасибі»... Я здурю думав, що воно, як медаль, як найвища нагорода за якесь добро, а воно...

Ідемо з моїм татком у власних «Жигулях»... Сидиш у них — краса! Хоч би тобі раз трясонувало. Мов не по землі, а на килимі-самольоті над землею летиш...

І раптом — вона.

Баба Кандзюбиha.

Ледве човпе зі своїми клуночками та кошиком. Тато тиць на гальма — і зупинився. Такого з ним іще ніколи не було. Хай там піша-пішаниця не лише руку підіймає, підвезти просить, а й копита на шляху перед радіатором відкидає, то й тоді він у її бік і не гляне.

«Ну, — думаю, — це, певне, мого батенька таки совість по тім'ї довбнею огріла за бабин городець і памороки йому забила...»

Баба клуночки та кошика у машину втовмачила, а потім і сама сіла.

Ми знову рвонули.

— Куди вам? — питає татусь.

— Та до ринку ж, синочку...

Тато під самісінькі ворота підрулив, і баба заворушилася.

— Спасибі ж тобі, добра душа, що пожалів стару, — шамкотить.

А татко:

— Що-що?

І відкрив свого гаманця у неї перед носом:

— Клади його сюди...

Баба знітилася:

— Я ж іще не вторгувала... У мене лише на містове...

— Отож-то! — переможно татко. — Я твого «спасибі» до гаманця не покладу... Гроші треба мати, коли в чужого легковика сідаєш...

«А й справді, — подумав і я. — За душею ні копійки, а вона до машини преться... Нахаба...»

СЛУШНА ВКАЗІВКА

До зайвих грошенят охочий,
Наказ дружині видає:
— Кишені в піджаку доточуй —
Бо ж перспектива «ліва» є!

ЖЕРТВА

Потік брехні навально лився,
У тій брехні і сам... втопився.

ЗАПАНІВ

Продав стотисячний тюльпан —
Копилить носа... пан Степан.

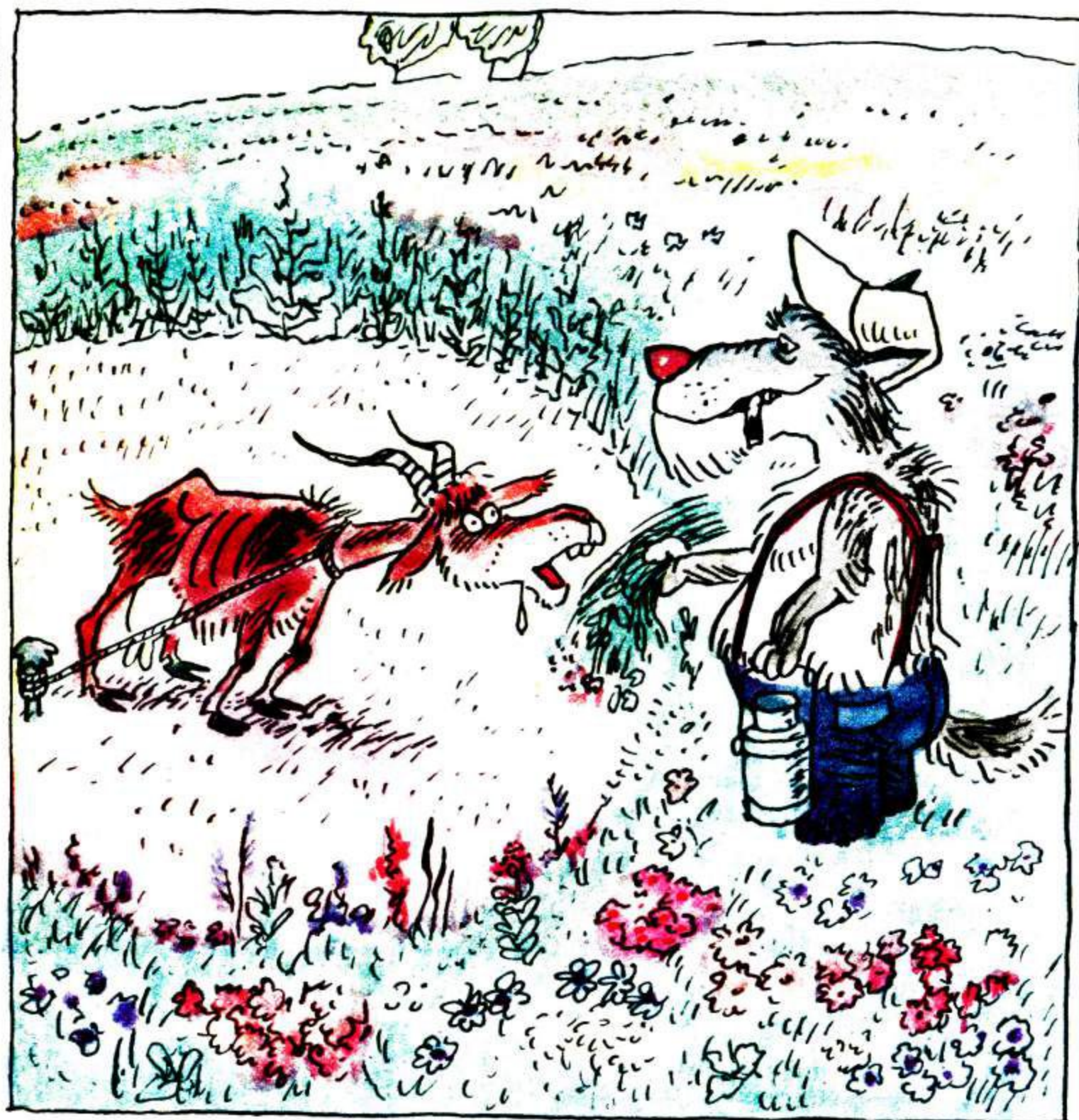
Дмитро СОЛОДКИЙ.

• • •

ДРУЖБА

— У дружбі я не зраджував ніколи, —
Сказав реп'ях, чіпляючись за поли.

Григорій КОРНІЄНКО.



— Іж, Кізко! Якби я тебе не підгодовував, то вже і ратиці відкинула б...

ФРАЗИ

- Найсумніші картини малюються рожевими фарбами.
- Тих, кого не можна не любити, як правило, недолюблюють.
- Переможцем виходить звичайно той, хто заходить через службовий вхід.
- Щоб зробити з людини дурня, інколи досить почепити на неї лавровий вінок.

- Не намагайтеся жити добре — вам же гірше буде!
- Якщо є герої, отже, повинні бути і жертви.
- Сказав би я тобі, хто ти, якби не знав, хто твій друг!

Олександр ПЕРЛЮК.

Мал. В. ЧМИРЬОВА



— Бачиш, яке в нього сильне біополе?..

Петро Ребро З нових поезій

КОЖУХ

Прийшов у гості до Микити
Його товариш — дід Явух.
А той давай із нього кпти:
— Ну, що це в тебе за кожух?

Ти подивись — на дірці дірка,
Мов клоччя, вовна визира...
Звисає комір, як ганчірка...
Новий кожух справлять пора!

Явух сердито хмурить брови:
— Ти б з глузуванням не спішив.
Оці дві латки прездорові
Свіженькі — щойно я пришив.

А подивись кишеню. Сила?
Від свитки відчирив я.
А баба гудзика пришила.
Залізний! Як медаль, сія!

А ще візьму рубці розкладжу,
Ціпком добряче виб'ю пух...
Так що тобі затамить раджу,
Що це —
оновлений кожух!

АКСЕЛЕРАТКА

Надфешенебельний готель
(Для інтуристів «хатка»),
А біля входу тре панель
Якась акселератка.

Мовляв, до ваших послуг, сер
(Звичайно, за купюри!).
Мовляв, і ми в СРСР
Допхались до культури!

Швейцар могутній, як атлант,
Геть проганяє дівку:
— Йди, бо застукав сержант
І випише «путівку».

Ти ба, цигарка на губі!
Вся вилізла із плаття!
Та як не соромно тобі?
Знайшла собі заняття!

Кому кажу: не лізь в цей бруд!
Облиш цю соромоту
І, як увесь нормальний люд,
Подумай про роботу!

Є стільки справ для юних рук —
І чесних, і порядних.
Дівуля сплюнула на брук:
— Ось відчепись, радник!

Затям: порада ця твоя —
Дурниця несусвітня.
Яка робота? Адже я
Іще неповнолітня!

НЕПИСЬМЕННИЙ БАРАН

Вибігає на майдан
Баба і голосить:
— Каравул! Пропав баран!
Біс його десь носить!

Дід говорить:
— Не спіши!
Знайдемо прояву.
Ти в газету напиши,
Щоб дали об'яву.
А вона:

— Чи я дурна,
Щоб писати? Де ти
Нині бачив барана,
Що чита газети?



Тепер я поділяю думку деяких співгромадян, що наше суспільство вискочило зі звичної колії і заторохтіло манівцями. «Полтавський вісник», щотижнева газета Полтавської міської Ради народних депутатів, замість того, щоб абстрактно розводитися про користь перебудови, як це зазвичай робить провінційний офіціоз, невдовзі після заснування почав устрявати в різну конкретику, саме нагадування про яку неприємно дивує міське і обласне начальство. Не кажучи вже про детальне висвітлення.

Дійшло до того, що газета без купюр подала матеріали перевірки дотримання житлового законодавства у місті Полтаві. Перевірку провела депутатська комісія, яка складалася з нечиновних народних обранців.

Може, про це не варто було б гадувати (оскільки факти вже висвітлені місцевою пресою), аби не новітні враження — від розширеного засідання міськвиконкому, на якому розглядалася критична публікація.

Тривалі, докладні пояснення, котрі дала присутнім депутатам, оновленому складу міськвиконкому і представникам преси завідувача відділом обліку і розподілу житлової площі Л. А. Каленчук, зводилися, власне, до того, що ніяких порушень буцімто не було, рішення приймалися в межах чинного житлового законодавства. Що виділення 3-кімнатної квартири житловою площею 49 квадратних метрів колишньому голові міськвиконкому, а нині заступникові голови обвиконкому

І. М. Онопрієнку (при складі сім'ї 3 особи) — цілком законне...

Не менш законне й виділення двох квартир родині колишнього секретаря обкому партії, а нині голови обласної Ради народних депутатів І. О. Гопею. У зв'язку з поділом сім'ї він залишив 4-кімнатну квартиру житловою площею 71 квадратний метр і переселився разом із дружиною і меншою донькою у 3-кімнатну житловою площею 49 «квадратів». А дочка, яка щойно утворила сім'ю, — у двокімнатну квартиру площею 35 квадратних метрів.

І так далі. Але із усіх отих «і так далі» наполегливо витікало, що житлове законодавство незмінно поверталось до начальства м'яким, теплим, поблажливим боком. І варто було трохи побіля себе потикати і помацати, як знаходився жаданий пиптик, що струменів «млеком і медом».

От саме через це закон і його улюбленці мені нагадують розморену на сонечку, вдоволену маму-кицьку, до пухнастого бічка якої притулилися милі кошенятка. Зворушлива гармонія життя! Щасливе дитинство! Й не менш щасливе материнство!

І справді, серед тих, кого, «входячи в обставини», забезпечували поза чергою, понад граничну норму житплощею, не було жодного токаря чи слюсаря. Навіть представників елітних робітничих професій, приміром, вантажників горілчанних магазинів чи рубачів м'яса.

Такий от характер порушень... А може, й «не порушень»...



І прекраснотушно-гуманістична їх мотивація.

— Ага! — може підхопити читач демократичних переконань. — Усі вони такі! Треба виводити бюрократів на чисту воду, боротися за демократію!

Що ж, у цьому була б рація. Але не вся. Останнім часом процес демократизації нагадує в нас вулицю з одностороннім рухом. Викриваєш начальство, пристрасно стежиш за кожним його порухом, а то й хамиш йому, — отже, борешся за демократію. А «його величність робітничий клас»? Так і залишається, згідно з провідною догмою, непогрішним

і найпрогресивнішим? Носієм найпрекрасніших людських чеснот? Бог його знає... За весь клас не можу — дуже відповідальна справа! — а от про декого скажу: далекі від досконалості. Хоча б із цього погляду, квартирнього.

Якраз коли міськвиконком ревізував те, що нарозподіляв попередній склад «мерії», мені довелося докладно досліджувати, чому не забезпечена квартирою родина робітничої З., яка внаслідок пожежі втратила житло два з половиною роки тому. Ні, вона мешкає не просто неба. Чотири чоловіки займають два помешкання: у резервному і службовому фондах. При найдемократичнішому підході до

цієї справи не можна сказати, що офіційні особи не пройнялися становищем погорільців. Врешті-решт, тимчасовим житлом вони були забезпечені без зовікань. А далі... далі почалися маневри і демарші, які мали на меті, скориставшись з «погорільницького статусу», одержати «за максимумом». (Хотів написати «урвати», та стримало оте трагічне — «погорільці»). Втім, слово вирвалося, його тепер не ввіймаєш. Та й навіщо? Мабуть, воно таки відбиває суть тієї запеклої боротьби за квадратні метри, яку веде погорілиця. Чого вона хоче конкретно? Щоб не повторятися в метражі і деталях, — приблизно такої ж забезпеченості і вигод, як І. О. Гопей, голова облради. У «погорілиці» теж ось-ось поділиться сім'я...

Відповідальним працівникам міськвиконкому ця квартирна справа — як кістка в горлянці. Бо до З. на кривій козі не під'їдеш: на компроміси не йде, тримається, як брестська фортеця. Хоча розмовляти з нею і з притиском, і лагідно жебоніли на вушко, що, мовляв, закони такі, беріть, що дають, будьте, як усі... Й тому подібне.

Ні, погорілиця, як кажуть у Полтаві, вшпинилася у своє і не хоче нікого слухатися.

Що ж, у кожного соціального прошарку чи класу свій прийом. Я ніколи, наприклад, не чув, щоб якийсь секретар обкому чи голова Ради самовільно захопив квартиру, забарикадувався й затято боронив набуте таким чином житло від облоги правоохоронних органів. Це прерогатива робітників і дрібних службовців. Начальство ж вселяється «згідно з законом». А як

воно так виходить, що закон завжди повертається до нього теплим, щедрим боком, — це загадка природи, або щонайменше — нашого суспільства. Ця загадка й спородила оте всім нам давно знайоме гнівне: «Начальству можна, а нам — ні!»

Розвиваючи попередню метафору про демократію, наслідуючи стверджувати, що вона має нагадувати вулицю з двостороннім рухом.

Бо що таке, власне, «одностороння» демократія, уся принципівність якої спрямована проти начальства, урядовців? Це охлократія, тобто влада натовпу. А демократія, яку загнуждало начальство? Це ми недавно проходили. Це — бюрократія.

Тобто при будь-якій однобічності демократія зникає, стає пустим декоративним звуком.

Мабуть, не втерплю, щоб не спертися у своїх коротеньких висновках на авторитет. Що поробиш — звичка застійних часів. Філософ зазначав, що людина вільна, коли вона повинна користися не іншої людини, а закону. Вираз «вільна людина» в даному контексті, безумовно, слід розглядати як наслідок демократичних обставин. А щодо нашого сучасного контексту, то в ньому куди легше знайти зразки найрізноманітніших порушень, аніж приклади строгого і добровільного слідування букві і смислу закону.

Може, тому, що надто довго їх — тих прикладів — ніхто не обнародував?

П. СТОРОЖЕНКО.

м. Полтава.



Хроніка НОВИН

СПЕЦИФІКА ВИРОБНИЦТВА

Виробництво продукції на Завалянській меблевій фабриці поставлено так, що меблі, виготовлені з будь-якого дерева, мають дубовий вигляд.

У ХОДІ РЕФЕРЕНДУМУ

На запитання, що він думає про антикризову програму, Григорій Лабух, трубацький ансамбль, відповів: «Наше діло — труба!».

Владлен ПРУДОВСЬКИЙ.

м. Запоріжжя.

У ЧЕРЗІ

ГУМОРЕСКА

Зайшов у молочний — сметану дають. Правда, черга, як колись до мавзолею. Переважно жіноцтво. Але є й чоловіки. Стаю за лисим, флегматичного вигляду мужчиною. Стаю й радію. Бо сметана не щодня.

— Не знаєте, густа чи рідка? — запитує лисого.

— Вам не все одно? Аби сметана! — окинув мене поглядом, ніби пересвідчуючись, чи варто з таким вести мову. — А за густоту не турбуйтесь. Вони з густої рідку зроблять за просто. Хе-хе!

— Цікаво, з якого вона регіону? — сам собі кажу.

— А вам не все одно? Аби сметана. — Так можна ж біду підхопити... Що й не очухаєшся.

— Хіба не все одно? Всі померемо. Не тепер, то в четвер. Хе-хе!

Ну, втішусь лисоголовий. З таким не дуже поговорю. Хіба на політику перескочити? Щоб не було нудно в черзі стояти.

— Як ви оцінюєте оті минулі змагання за президентське місце? — перекидаюся уже на збиту тему.

— Де? — не зрозумів флегматик. — Там. В РРФСР. Бачили ж, як було закрутилось?

— Що закрутилось? — Кажу ж, змагання за посаду президента. Аж шість кандидатів претендувало.

— Так усіх же не обрали, а одного тільки. — У тому то й заховика, що одного. Та чи найкращого?

— А вам не все одно? Аби президент. — Е-е, не кажіть, важливо справжнього.

— Всі вони справжні. — Ну, чому ж. У кожного була своя платформа. Своя програма.

— Вам не все одно, яка у кого була платформа? Це ж не в нас, а там...

— Звичайно, що «там». Та, як не є, старший брат.

— Це колись був, а тепер усі рівні — старший і молодший.

— Потрібні тверда рука і розум, щоб економіку стабілізувати. Народ нагодувати, — аргументую свою стурбованість особою президента.

— Що ви за них переживаєте? Головне, щоб у нас було все. Ось як оце зараз.

Тим часом над залом лунає: — Ка-са-а! Більше не вибивайте! Сметана кінчається!

Лисий пробіг поглядом по довгій черзі, тоді підійшов до стойки, перегнувся і зазірнув у спорожні емальоване відро.

— Ну, що там? — запитує розчаровано.

— Кінчається, — зітхнув мій співрозмовник. — Хоч густа чи рідка?

— А нам не все одно? Аби сметана. Похнюпившись, ми покидаємо магазин.

— То як ви вважаєте, правильний вибір зробили росіяни, обираючи першого президента? — на прощання запитав я лисого флегматика.

— А вам не все одно?! — гнівно кинув той, ховаючи у торбинку порожню скляну банку. — Аби президент!

Іван СОЧИВЕЦЬ.

м. Київ.



— У мене до вас пакет пропозицій...

СВОЯ ПАРТІЙКА

(Мрії політика-початківця)

Ех, створити б нову партію! Це тепер модно. Ну, хоч партію. Маніпуську, але свою. Кровну. І... самому її потім очолити. Оклад вирвать, кабінет із телефоном, службове авто...

От житуха! Ходи собі по мітингах та давай інтерв'ю пресі...

І непогано б, якби записалися у ту партію хоч пару директорів магазинів. З бази хтось, з автосервісу... Хоч один бензозаправник... Ну, й білетний касир, «вохровець» з м'ясокомбінату, телемайстер... З ДАІ б когось затягти, з товариства мисливців.

Не життя, а мед! З часом і про створення первинних осередків в інших містах можна б подумати. Кисловодськ там чи Піцунда. Або хоч Євпаторія. Чи, кат із ним, — Миргород.

Машину, звичайно, краще «Волгу». І краще чорну. А ще ліпше «Вольво». Останньої моделі. От тільки б заманити у ту партію почесним членом хоч одного забугорного магната — їй-бо, закрутилось б діло!

Ех, і партійка б вишлася!

І, що б там не казали, а я б основним принципом організаційного будівництва взяв би цей... е-е... демократичний централізм. Все — для центру! А в центрі — я!

Віталій СКОБЕЛЬСЬКИЙ.



Народні УСМІШКИ

ХОЛОДНЕ МОЛОКО

Батько приніс крадькома з колгоспної ферми молока. Малий синок:

— Тату, чому молоко таке холодне?

— Бо вікна у фермі побиті і корови стоять на протягах...

Повідомив В. ЗЕЛЕНСЬКИЙ.

с. Старе
Бориспільського району
Київської області.

АВТОРИТЕТНА ПОРАДА

У сім'ї головного бухгалтера колгоспу.

ДОЧКА. Мамо, дайте почитати щось із фантастики.

МАТИ. Візьми он, доню, батьків річний звіт.

ЗАЛИЦЯННЯ НА КОЛЕСАХ

ПРИЯТЕЛЬ. Кажуть, що ти, друже, ходиш тихцем до Лавренкової Марії?

ЧОЛОВІК. Брехня! У мене, як ти прекрасно знаєш, машина є.

Повідомив Д. ЕРЕМЯН.

м. Київ.

НА МАСКАРАДІ

— Подивись-но на отого телепня з величезним носом із пап'є-маше!

— По-перше, це не телепень, а мій чоловік. А по-друге, ніс у нього справжній!

Повідомив Г. КОЛОБОВ.

м. Рівне.

З ЧОГО ПОШИТЕ ПАЛЬТО?

Вчителька запитує учня:

— А скажи-но, Петрику, що дають вівці?

— Вовну,— відповідає учень.

— А що виготовляють із вовни?

— Не знаю.

— Ну, а з чого зроблене твоє пальто? — допитується вчителька.

— Із старого батькового.

Повідомила Н. ГАДУХ.

с. Лисиничі
Львівської області.

НЕ ЩАСТІТЬ

— Наше місто знамените. Тут народилося п'ять генералів, два артисти, один письменник і один космонавт.

— Вам пощастило. А у нас лише діти народжуються.

Надіслав А. ВИСОЦЬКИЙ.

м. Балта
Одеської області.

Нашим благим намірам і відчайдушним зусиллям поставити з голови на ноги те, що сімдесят із гаком років летіло шкереберть, систематично заважають негода, адміністративно-командні методи, транспорт та багато іншої всячини. А це ще проти нас ополчилися віруси. Різні. З одного боку — СНІД заніс смертоносну косу і, схоже, знову не дасть славної вітчизняній медицині показати свої переваги перед зарубіжною; з іншого боку — вірус якогось там лейкозу намагається поморити нас... голодом. Еге ж, якась мікроскопічна кузька, що її й нігтем не роздавиш, бо не під кожним мікроскопом розгледити, раптом накинута на наших корів та бичків і хрумкає їх зі страшенною ненажерливістю. Протягом року на Слобожанщині до нашого столу у вигляді котлет і пельменів, відбивних та ковбас не потрапило понад 22 тисячі голів так званої великої рогатої худоби і 76 тисяч свиней. А скільки ж від тієї великорогатої живності ми молока та сметани не випили, га?..

Вірус наступає широким фронтом. У колгоспі «40 років Жовтня» Ізюмського району відкинуло ратиці 250 свиней. У головного зоотехніка В. Розумного та завідувача свинофермою Г. Землетдінової під руками так і не знайшлося замашної брошури із цінними вказівками спеців по боротьбі з клятою напастю. (Кажуть, дуже ефективна зброя, якщо сильно нею махати у воротах і таким робом не пускати лейкоз на ферму). Брак подібних паперових обладунків у тваринників дозволив лейкозові святкувати вікторію майже в усіх господарствах району.

Поки воюватимуть з вірусом способом «киш звідси», він добровільно позицій не здасть. І не тому, що загартований у боях з ветеринарією: просто згадані рекомендації та інструкції не підкріплені таблетками, мікстурами, поживним раціоном, шприцами, кадрами. Мікроагресори прекрасно по-

На фронті без змін: ми відступаємо



чувають себе там, де ферми продуває, наче хижу-пустку, тварин годують сіном із усілякими ізотопами й хімією або напихають лише соломою.

Оскільки така диспозиція — в більшості колгоспів та радгоспів Харківщини, то й не дивно, що гинуть рогаті й безрогі, як комарі. У тому ж таки колгоспі «40 років Жовтня» свиней годували буряком уперемішку з землею. Напевне, аби більше було. Який шлунок витримає такий харч? У радгоспі «Лісова стінка» Куп'янського району сто ягнят наказали довго жити через те, що їм приписали голодну дієту. І тепер ніяк не встановлять: чи то керуючі відділками В. Петренко та Л. Степанов таку мудрість виявили, а чи головний зоотехнік В. Федосєєв? Голодувати у місячному віці!.. А в колгоспі імені Фрунзе Шевченківського району і найзагартованіша худоба не вижила б на фермах, де покрівля схожа на решето.

Нікчемне створіння виявилось сильнішим за гомо сапієнса. Правда, сапієнс — латиною — це мислячий, чого

не скажеш про багатьох із наших господарників. Отож чхати воно хотіло на заходи, розроблені головним держветінспектором області В. Тертишником, на штрафи, які накладаються на козлів відпущення, котрі начебто не виявили хоробрості у борні з бацилою імунодефіциту худоби. Тільки в Первомайському районі протягом року гинуло теляток, овечок, поросят на 88 тисяч карбованців. Винних у провалі операції знайшли... З них вирахували аж 165 карбованців! У межах області подібні збитки обчислюються десятком мільйонів. А в слідчі органи передано матеріали тільки на 67 випадків.

Мікроскопічна тварюка пре на сільське господарство, як танк. Без науки, котра повинна виробити стратегію і тактику боротьби з лейкозом, не обійтись. Між іншим, у Харкові знаходяться зооветеринарний інститут та Український НДІ експериментальної ветеринарії. Проте розроблена кандидатами і докторами республіканська наукововиробнича система «Оріон» оздоровити стадо так і не змогла. Та й не дивно: якщо науковці точно визначають, як і куди колоти, але не дадуть препарату, вірус не дуже-то злякається їхніх рекомендацій.

Бідолашним же свиням взагалі ні на що сподіватися, бо відділ боротьби із хворобами свиней в тому-таки НДІ... закрито. Ліквідується і виробнича лабораторія ветеринарних препаратів, котра хоч сьак-так, але надсилала зброю на передову битву із збудниками хвороб сільгосптварин. Кажуть, вливається в облоб'єднання «Зооветпостач». Якщо від таких новацій падіж худоби на фермах і знизиться, то, мабуть, тільки тоді, коли вже не буде чому, вибачайте на слові, подихати...

Поки що ж, за останніми даними, на фронті без змін. Вірус наступає.

В. СУБОТА.

Харківська область.

ЗООАФОРИЗМИ

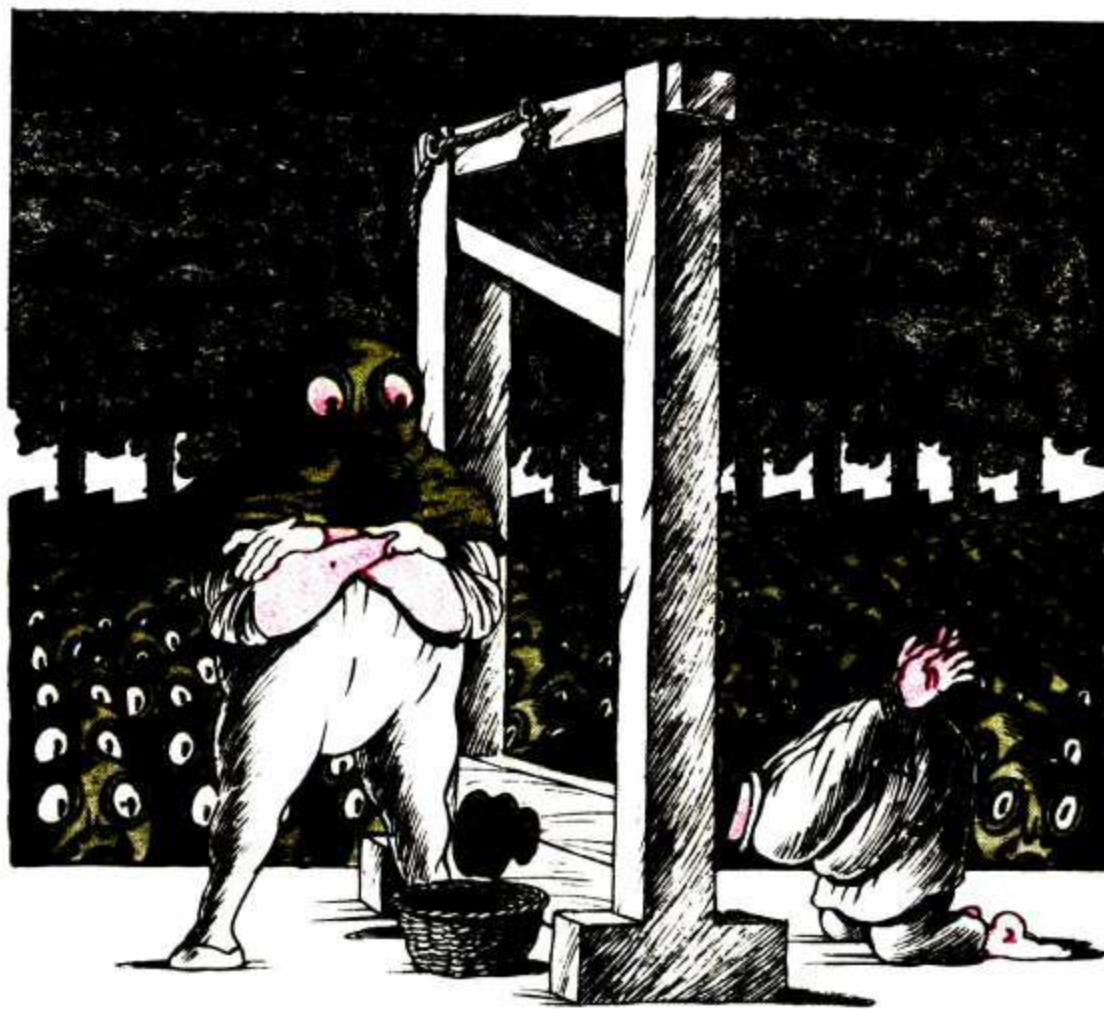
Не робіть із мухи слона: не прогудете.

Теплокровний, але гад.

Скільки часом доводиться витратити кінських сил, щоб на тобі не їздили!

Меню широкого вибору: кого хотів, того і їв.

Леонід ЗАБАРА.



мал. Ю. КОСОБУКІНА

Страшне перо НЕ В ГУСАКА...

«Макар Нагульнов був справжнім більшовиком. Він, приміром, говорив: якщо мене рідна партія пошле доїти корів, то я, не задумуючись, скріпивши серце, піду в корівник, візьму відро, сяду на стільчик і буду доїти до останньої краплі крові».

[3 твору абітурієнта].

«Водій, бійся того місця, звідки можуть з'явитися діти!»

[3 гасла-попередження].

«Побудуємо міста за волею партії руками народу!»

«Наша п'ятирічка — нам і виконувати!»

«За соціалізм з човеческим лицем!»

[3 плакатів].

Надіслав Г. СТЕПАНЕНКО.

Чудеса в решеті У ЗОНІ СЕКРЕТНОСТІ

Гени — сильна річ! У десятому коліні всілякими несподіванками відгукнутися можуть. У кого геніальністю, а в кого ще якоюсь придибенцією. Скажімо, пильністю та любов'ю до чогось втаємниченого...

А чом би і ні? Ми теж не якісь діти безродні. Батьків також маємо. Із пролетарським минулим. А в пролетарів ще зовсім недавно, знаєте, яка підвищена пильність була. Аби ніякий чужеродний елемент до наших лав... та кварталів не затесався...

Був, приміром, у Дарницькому районі міста Києва кооперативний будинок № 7 по вулиці Нове направлення Харківського шосе. А його раз — і через місяць за адміністративним поділом до Харківського району перенесли. А згодом пильні голови і саму назву вулиці поміняли — замість «Нове направлення Харківського шосе» табличку із прізвищем композитора Ревуцького до фасаду прицвяхували... Щоб уже остаточно, видно, якогось зайду з пантелику збити.

Однак і це ще не все. Оскільки ж вулицю Ревуцького раптом вирішили трохи «подовжити», то накинули до старих номерів будинків по двадцятці. От і вийшло: будинок № 7 став будинком № 27. Та ще й індекс йому присвоїли — А та Б...

А тим часом щось не виходило у керівництва кооперативного будинку із розміщенням на першому його поверсі виробничих майстерень. Тож було вирішено ті квартири, що стояли порожніми, віддати під житло. І знову поміняли... Цього уже разу — нумерацію квартир...

Ну, тепер переконалися, що з такою архісекретністю наші люди можуть жити спокійно і не боятися ніяких зарубіжних розвідок? Воно б і нічого. Якби не одна незручність — кожного разу доводиться ходити їм то до ЖЕКу, то у паспортний стіл, і міняти в паспорті прописку...

А втім, чого тільки не зробиш в ім'я пролетарської пильності?

А може, ніяка це не пролетарська пильність, а звична наша риса: будь-яку справу заплутувати так, що її ніякий дідько потім не розплутає.

Ю. ІЩЕНКО.

ВИБРИКИ ПЕГАСА

Чоловік цигарку сплюнув
Позіхнув поширше
В ніс брудного пальця сунув,
Зробив дещо гірше...

С. Б—ов, Херсон.

— Досить, досить, досить! На наші розхитані повсякденні нерви ще не вистачає віршів-жахів.

Але ж Бомбей!! Факіри! Йоги!
Корови жирні! Як ті боги
По місту ходять де попало...
Вони до нас через кордон
А ми їм тут... мусью пардон!

Л. Л—ко, м. Торез Харківської області.

— Що пардон — то пардон! Та не гнівіть бога, бо якщо індуї й пробають вам таке святотатство, то боги можуть не розділити вашої думки про свою комплекцію.

А до хати далеченько йому треба йти
Гулко стукає серденько й ляк треба нести...

А. К—к, м. Дубно Рівненської області.

— Наперед будьте обачнішим і ляк залишайте вдома.

По трамваях жінка гас
А дітва — сама собі
Через це чи не зростає
В нас приступність щодоби

І. А—ко, Київська область.

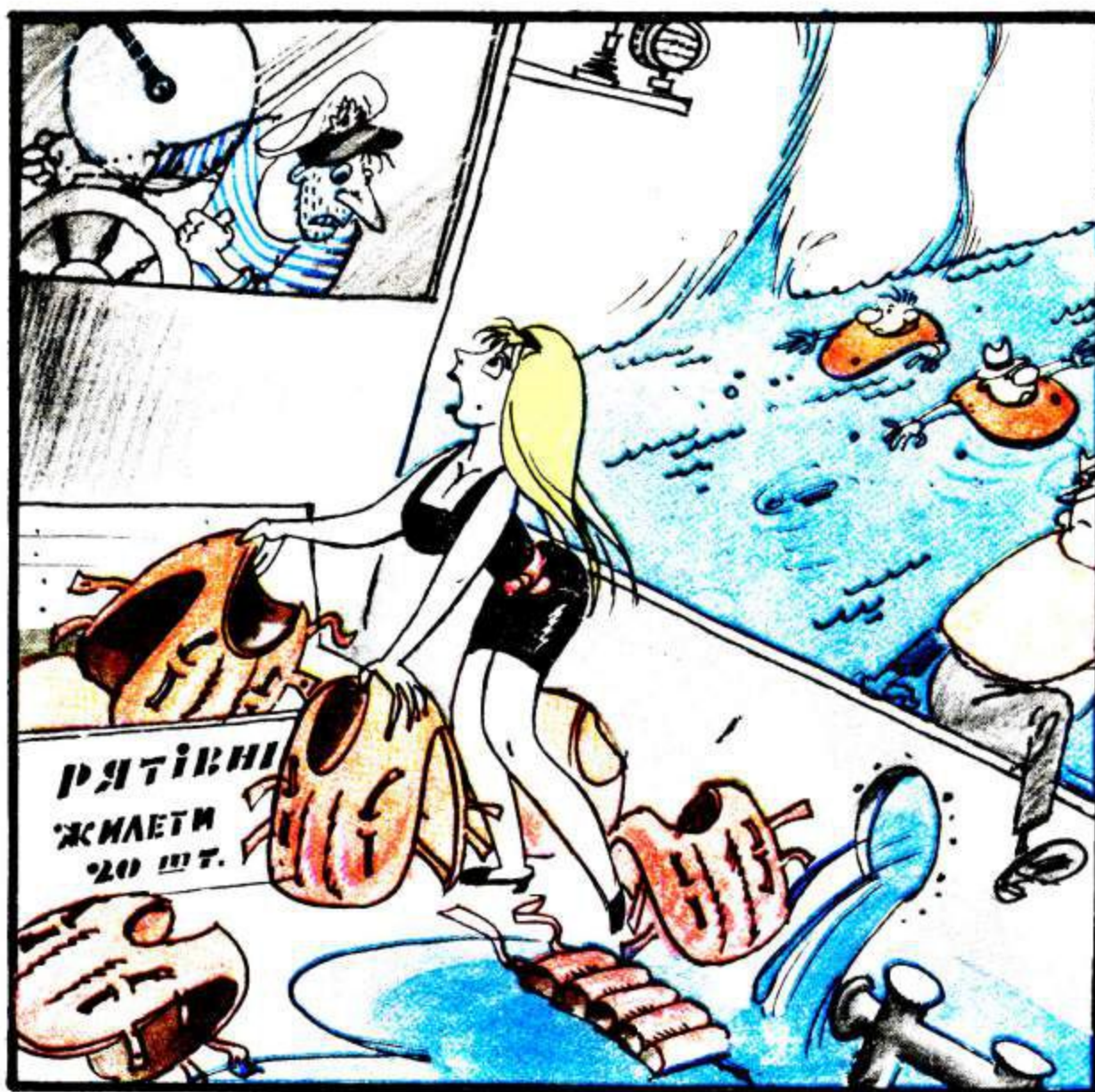
— Розділяємо ваше обурення жінками, які по трамваях гають, але надрукувати це в іншій рубриці — було б «приступністю».

Висилай нам мамо гроші
Бо ми мамо молоді, любим все хороше
Щоб ласенького поїсти
Щоб гарно одітись
У театр щоб піти
І там покрутяться

А. М—й, Сумська область.

— Висилайте, мамо, бо якщо дитині ні на що покрутяться в театрі — то вже біда!

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО



— А у вас сорок восьмого розміру нема?

Ф. СП-1

Міністерство зв'язку СРСР
Міністерство зв'язку ССРСР
АБОНЕМЕНТ На газету **74303**
перець (індекс видання)
(найменування видання — мажореноване видання) Кількість комплектів Количество комплектів

на 1992 рік по місяцях — год по місяцям

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12

Куди Куди (поштовий індекс) (адреса — адрес)
(почтовий індекс)

Кому (прізвище (ініціали — фамилия, инициалы))

ДОСТАВОЧНА КАРТКА
ДОСТАВОЧНАЯ КАРТОЧКА
ПВ місце літер На газету **74393**
перець (індекс видання)
(найменування видання — мажореноване видання)

Вар	передплати	—крб руб —коп.	Кількість
тість	подписки		комплектів
Стоя	переадресу	—крб руб —коп.	Количес
мость	— переадре		тво комп
	совки		лектів

на 1992 рік по місяцях — год по місяцям

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12

код вулиці код улиці місто город село село обл обл р-н р-н вул ул

буа дом кюрп корп кв кв прізвище фамилия

(код передплатника)
(код подписчика)

ШАНОВНІ МОЇ ЧИТАЧІ! ДО УВАГИ, ЯК КАЖЕ ІВАН СТЕПАНОВИЧ ПЛЮЩ!

Наказуючи довго жити, наша колишня «рідна» партія зробила свою останню капость щодо преси: як завжди, кулуарно, ні з ким не радячись і ні в кого — ні у редакцій, ні у передплатників — не питаючи згоди, нав'язала підвищення цін на газети й журнали. І оскільки ті ціни миттю були закладені у всі виробничі плани, нас просто поставили перед

фактом. І от змушений довести цей факт до вашого відома, шановні друзі:
передплатна ціна мого журналу на рік — 15 крб.;
річна передплата за межами України — 16 крб. 80 коп.;
роздрібна ціна одного номера в кіоску — 70 коп.
При цьому запевняю, що, як і завжди, я, по-перше, скільки є сил відстоюватиму правду й інтереси трудівників, а по-друге, щиро старатимусь викликати у вас добру й веселу посмішку. Жити ж усе-таки треба! І сміятися — теж!

ВАШ ПЕРЕЦЬ.

ГУМОР НАШИХ ПОБРАТИМІВ

Мал. В. ІГНАТЬЄВА



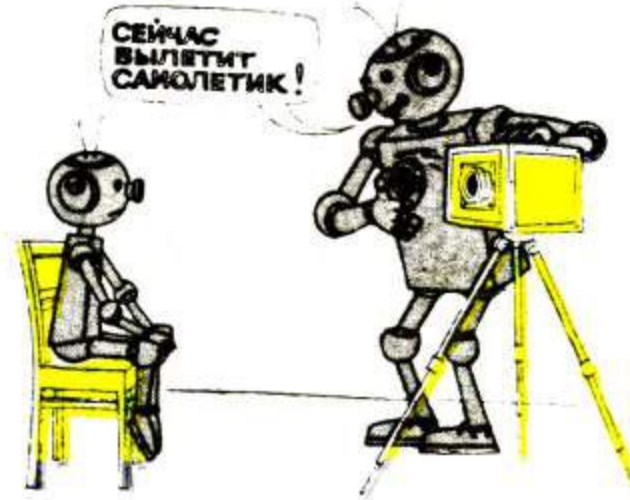
— Далеко піде, шибеник...

Мал. В. КЛЮЧКІНА



— Колись і я так починав, із квітів...

Мал. Р. АБЗАЛОВА



Мал. В. ФЕОКТИСТОВА



— Братва! Давайте поліпшимо якість, бо і додому вже нема чого нести...

Мал. В. СУЧОСКІСА



ПЕРЕВІРТЕ ПРАВИЛЬНІСТЬ ОФОРМЛЕННЯ АБОНЕМЕНТА!

На абонементі повинен бути проставлений відбиток касової машини. При оформленні передплати (переадресування) без касової машини на абонементі проставляється відбиток календарного штампа відділення зв'язку. У цьому випадку абонемент видається передплатнику з квитанцією про сплату вартості передплати (переадресування).

На абонементе должен быть проставлен отпечаток кассовой машины. При оформлении подписки (переадресовки) без кассовой машины на абонементе проставляется отпечаток календарного штампа отделения связи. В этом случае абонемент выдается подписчику с квитанцией об оплате стоимости подписки (переадресовки).

Для оформления передплати на газету або журнал а також для переадресування видання бланк абонементу з доставочною картою заповнюється передплатником чорнилом розбірливо без скорочень, у відповідності з умовами, викладеними в каталогах Союздруку. Заповнення місячних клітинок при переадресуванні видання, а також клітинки «ПВ—МІСЦЕ» проводиться працівниками підприємств зв'язку Союздруку.

Для оформления подписки на газету или журнал а также для переадресования издания бланк абонемента с доставочной карточкой заполняется подписчиком чернилами, разборчиво без сокращений, в соответствии с условиями изложенными в каталогах Союзпечати. Заполнение месячных клеток при переадресовании издания а также клетки «ПВ—МЕСТО» производится работниками предприятий связи и Союзпечати.

М. п. «Кіп правда» 4194-90 13170000



Мал. В. ІГНАТЬЄВА



— Ну, тепер ти переконалась у тому, що я спалив за собою сміття!..

Володимир СТРЕКАЛЬ

ПОХВАЛЬНЕ СЛОВО ДЕФІЦИТУ

Він усяких бід носій,
Дефіцит проклятий,
Та йому повинні всі
Славу проспівати.

Дефіцит — понад усе,
Радість для очей він,
Бо щасливу мить несе
Він споживачеві.

Ну, хіба ото життя,
Як усе є всюди
І ніяке почуття
Не бентежить груди?

А нема того й сього —
Зовсім інші речі:
Тут бігом і там бігом,
Аж язик на плечі.

Недоїв і недоспи,
Бійся — проморгаєш.
Та коли уже вхопив,
Та коли вже маєш —

Ширше душу розкривай,
Радістю омиш,
Веселися і співай
Славу дефіциту!

У КОМПЛЕКСІ

Завод медичний взяв на душу гріх,
Забути це не зможемо довіку ми:
Спочатку гробив викидами всіх,
А потім шпигував своїми ж ліками.

Про клад

Українська народна казка

Був собі дід і баба, і мали вони собі просо на полі. Все дід його стеріг. Раз прийшов додому пообідати та й каже:

— Біжи, сину, постережи просо! От пішов він. Іде і чує, як щось каже в просі:

— Ось і хлопчик йде і пундик несе... Як візьму я хлопчика за волоса, закину хлопчика в чорні ліса. Як почну я хлопчика терти та м'яти, то не буде кому хлопчика обороняти.

Прийшов той хлопчик додому, каже:

— Тату, щось у нашім просі є!

— Брешеш, сину,— каже йому тато,— захотів їсти та й прийшов додому!

Посилає батько дочку стерегти просо. Пішла вона. Приходить на те місце — воно знову з проса обзивається:

— От і дівчина йде і пундик несе... Як візьму я дівчину за волоса та закину дівчину в чорні ліса. Як почну я дівчину терти та м'яти, то не буде кому дівчину обороняти.

Прийшла додому дівчина та й каже:

— Щось і справді є в нашому просі!

Каже їй батько:

— Брешеш, ти не хотіла стерегти та й прийшла додому. Біжи ще ти, бабо!

Пішла баба, а воно знову озивається::

— От і бабуся йде і пундик несе... Як візьму я бабуся за волоса та закину

бабу в чорні ліса. Як почну я бабу терти та м'яти, то не буде кому бабу обороняти!

Прийшла баба додому та й каже старому:

— Ні, діду, що не кажи, а в нашім просі щось таки та є!

— Брешеш,— каже дід,— і ти, стара бабо! Піду я сам.

Пішов і дід, а воно і йому каже:

— От і дідусь йде і пундик несе... Як візьму я дідуся за волоса та закину дідуся в чорні ліса. Як почну я дідуся терти та м'яти, то не буде кому його обороняти.

Прийшов і дід додому, та й каже до старої:

— Справді щось є в нашім просі: треба йти за попом, щоб його освятити. Каже йому баба:

— То й піди, діду!

От і пішов дід до попа і попросив, щоб він прийшов освятити його просо. Зібрався піп, зібрали з церкви образи і пішли просо святити. А воно знов обзивається:

— От і попик йде і пундик несе... Як візьму я попика за волоса та закину попика в чорні ліса. Як почну я попика терти та м'яти, то не буде кому попика обороняти.

Піп перелякався та навіть, загубив хрест і кадилицю. Всі люди потікали, а дід лишився один та й дивиться, аж іде хлопчик, а те, що в просі, обзивається:

— От і хлопчик йде і пундик несе... Як візьму я хлопчика за волоса та закину хлопчика в чорні ліса. Як почну я хлопчика терти та м'яти, то не буде кому хлопчика обороняти.

А той хлопець йде та все прислухається, де воно говорить.

А воно йому і каже:

— Приступи, приступи! Приступи, приступи!..

А той хлопчик все ближче приступав, аж поки не побачив; а тоді як ударить по ньому булавою, а воно так і розсипалось грішми. Поділився той хлопець з дідом грішми та й пішли додому.

[Із книжки «Семиліточка», видавництво «Веселка», Київ, 1991].

Анатолій Василенко

Рудий Боб починає діяти.

Пригода щоста



Продовження буде.



Головний редактор
Ю. ПРОКОПЕНКО.

Редакційна колегія:

В. БОЙКО,
В. БОНДАРЕНКО,
А. ВАСИЛЕНКО,
П. ГЛАЗОВИЙ,
В. ЗЕЛІНСЬКИЙ
(головний художник),
Ю. ІЩЕНКО
(відповідальний секретар),
Д. МОЛЯКЕВИЧ,
М. ПРУДНИК,
І. СОЧИВЕЦЬ,
В. ЧЕПІГА
(заступник головного редактора).

Засновник — видавництво
«Радянська Україна».

Співвидавець:
видавництво
«Радянська Україна»,
редакція журналу «Перець».

Зареєстровано
Держкомітетом УРСР по пресі.
Свідоцтво № 140.

Журнал «Перець» № 18 (1348)
(на українському мові)
Видавництво «Радянська Україна».

Здано до набору 16.08.91.
Підписано до друку 19.09.91.
Формат 70×108/8. Папір офсетний № 2.
Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк.
14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 1 092 150 прим. Зам. 01100181.
Ціна 50 к. (для передплатників — 40 к.)

© Журнал «Перець» 1991 р.

Видається з січня 1927 року.
Виходить двічі на місяць.

Адреса редакції:
252047, Київ-47,
проспект Перемоги, 50.

Телефони:
приймальні 441-82-14,
відділу листів та карт
441-89-38, 441-89-15,
художнього відділу 441-89-11.

Адрес редакції:
252047, Київ-47,
проспект Перемоги, 50.

Для телеграм: Київ Перець.

Рукописи не повертаються.
Передруковуючи із журналу матеріали,
треба обов'язково посилатись
на «Перець».

Журнальний комплекс
видавництва «Радянська Україна»,
252146, Київ-146, вул. Героїв космосу, 6.
Журнальний комплекс
видавництва «Радянська Україна»,
252146, Київ-146, вул. Героїв космосу, 6.

Теми малюнків цього но-
мера придумали: В. Адамович,
М. Вайсборд, Р. Друкман, Т. Зе-
ленченко, Ю. Іщенко, О. Коно-
валенко, Л. Телятников, В. Чми-
рьов.

Здрастуй, люба, це я. Дзвоню,
щоб спитати, чи треба йти після
роботи по магазинах... Почекай,
зараз візьму олівця... Цибулю, кар-
топлю, перець... Добре. Принесу...
До зустрічі!

* * *

Здрастуй, люба, це знову я. Так,
так... уже був, але замість... пастер-
наку не було, так я купив баклажа-
нів... Якщо ти не заперечуєш,
я завітаю до корчми випити пива?
Ні, ні в якому разі... вип'ю та
й мерщій додому. Цілую!

* * *

Здрастуй, люба, це я... Так,
з корчми, певна річ... Пиво вже
скінчилося, а у них тут вхідна
такса... Мушу тобі сказати, що це
дуже економно... Ні, ні, заспокой-
ся, люба, я вже заплатив... З покуп-
ками нічого, вони там висять, біля
порт'є, йому холодно, а їм тепло...
Ні, я хотів сказати, що йому тепло,
а їм холодно... Певна річ, вже йду!
Привіт!

* * *

Здрастуй, люба, це я... А хто це?
Впізнала? Бач яка, чекаєш на яко-
гось іншого чоловіка? Тут така
справа... Тільки я хотів вже йти, як
тут зайшов... Нізачо не вгадаєш...
Ні, не треба ображатися, слухай...
Заходить Раймо... Ми з ним п'ять
років не бачилися... Я ж не міг його
обминати, це все одно, що блукати
у горах і не помічати дерев... Ну,

Наша вітальня

ОРИГО (Фінляндія)

ЗДРАСТУЙ,
ЦЕ Я!

ми тут ще трішки поговоримо і все,
кінець, йду додому...

* * *

Здрастуй, люба, не кидай трубку.
Тут таке трапилось... Я дзвоню тобі
з Тампере, а не з Хельсінкі. Зараз
я все поясню... Сьогодні, як з'ясу-
валося, хокей, і Раймо запропону-
вав мені йти з ним... Боязко було
пускати його самого... В ім'я нашої
давньої дружби... Ні, п'яним не
буду... Що для нього одне пиво та
один джин... Ти ж знаєш, що Раймо
за кермом себе завжди добре
почуває... Так, так першим поїздом
приїду, продукти зі мною...

* * *

Здрастуй, люба, здрастуй, це я...
Не хвилюйся, тут дещо сталося...
Ні, не зустрів... Тільки хотіли йти на
поїзд, як раптом дзвонить теле-
фон, кажуть, що Раймо із своїм
шефом мусить сьогодні летіти до

Нью-Йорка... Як це при чому тут я?
Зараз поясню. У них захворіла
секретарка, яка теж повинна була
летіти... Виходить, у них залишився
зайвий квиток на літак, і було б
дуже нерозумно його не вико-
ристати... І Раймо запропонував
його мені. Я тобі усього пояснити
не можу, оскільки телефонні роз-
мови через океан багато кош-
тують... Чао!

* * *

Привіт, люба. Пише до тебе твій
Юсі. Знаходжусь я на маленькому
острові з архіпелагу Самоа у Тихо-
му океані. Телефона тут немає,
оскільки немає й людей, тому
свого листа я поклав у пляшку, яку
мені пощастило знайти серед моїх
пакунків. Можливо, ця пляшка ви-
кличе в тебе тяжкі асоціації. Про-
дукти я з'їв, гроші у мене ще є, але
тут вони мені непотрібні. Трап-
ляється, що тут пропливає паро-
плав. Тоді я вибігаю на берег,
розмахую руками, розкладаю ба-
гаття, кричу, але вони, там, на
пароплаві, начебто не чують мене,
лише вітають, особливо жінки, роз-
махують хустками. Здається, вони
вирішили, що я місцевий і тут
мешкаю. Я ще живий, чого тобі та
дітям бажаю. Від щирого серця
з поздоровленням до тебе твій
чоловік Юсі!

Переклав О. КРОТКОВ.

ПРОЖИВЕТЕ СТО РОКІВ

Поважний єпископ був запрошений
на обід. Його посадили між двома
привабливими леді. Одна з них вияви-
лась його давньою приятелькою, з ін-
шою ж він не був знайомий. Уже
в розпал трапези приятелька спитала:
— Як ви себе почуваєте? Щось я не
пізнаю вас сьогодні. Ви, здається, чи-
мось пригнічені?

Єпископ зітхнув:

— Коли я прийшов сюди, у мене був
відмінний настрій. Але зараз мене
мучить передчуття раптової смерті.
Боюсь, що праву частину мого тіла,
розіб'є параліч.

— Що ви, святий отче, не може бути!

— На жаль, це так. Протягом усієї
вечері я тільки те й робив, що мацав
свою ногу, але так нічогісінько й не
відчув. Здається, вона повністю омерт-
віла.

— Ой, якщо ви про це, — раптом
перебила його леді справа, відсовуючи
від єпископа свою ногу, — то маю вас
заспокоїти, святий отче, ви проживете
при повному здоров'ї ще сто років!

ФІЛАНТРОП

— Боб, яка професія у твого батька?
— Він — філантроп.

— А що це таке?
— Спочатку він збирає гроші для
допомоги безпритульним африканцям,
а потім будує за них будинки і здає їх
внайми.

ЦІЛКОМ ДОСИТЬ

Не бажаючи міняти свої звички після
весілля, молода жінка почала вранці
робити гімнастику. Якраз у той момент,
коли вона нахилилась, доторкнувшись
лобом долівки, в кімнату зайшов чоло-
вік.

Деякий час він мовчки дивився на неї,
а потім сказав:



— Кохана, цілком достатньо, якщо ти
кожного ранку просто будеш мені
говорити: «Доброго ранку».

АСТРОНОМІЧНИЙ РАХУНОК

Бухгалтер перевіряє рахунки, які
привіз службовець із відрядження.
— Це що за астрономічна сума?
— Рахунок за готель.
— А хто тебе уповноважував купува-
ти готель?!

ДЕТАЛІ НЕ ЦІКАВЛЯТЬ

Американець подорожував по Євро-
пі.

— Де ми?
— У Парижі, — відповів шофер.
— Деталі мене не цікавлять. На
якому ми континенті?

СЕРЖАНТЕ, ЗАХИСТИ МЕНЕ

Громадянин, котрий пишався репута-
цією доброго самаритянина, ішов піз-
нім вечором повз будинки. Раптом він

побачив чоловіка, який безпомічно
завис на дверях.

— Що трапилось? — спитав він. —
Перебрав?

— Угу.

— Ти живеш у цьому будинку?

— Угу.

— Тобі допомогти піднятися нагору?

— Угу.

З величезним трудом дотяг п'яничку
до другого поверху.

— Де ти живеш? Це твій поверх? —
спитав самаритянин.

— Угу.

Побоюючись зустріти розгнівану
дружину, яка може прийняти його за
горілчаного брата, котрий сповів її
чоловіка, громадянин відкрив перші-
ліпші двері й увірвався туди беззильне
тіло.

Добрий самаритянин, навіщо-
спускаючись сходами, уже в парадному
помітив невизначні контури ще одного
чоловіка. Цей, без усякого сумніву, був
іще в тяжкому стані сп'яніння, ніж
перший.

— А з тобою що? — спитав він. —
Теж наливався?

— Угу, — почулося у відповідь.

— Ти теж тут живеш?

— Угу.

— Допомогти піднятися?

— Угу.

Доброчиниць затяг п'яничку на
другий поверх, де, як з'ясувалось, він
жив, і запах його в ті ж самі двері, що
й першого. Наближаючись до виходу,
громадянин побачив третього чоловіка,
який був ще п'яніший, ніж перші два.
Самаритянин тільки-но хотів наблизити-
ся до нього, як раптом предмет його
підкупання, похитуючись, вибіг на ву-
лицю і з розбігу кинувся до поліцейсь-
кого, який проходив мимо:

— Сержанте, бога ради, — зади-
хаючись, бурмотів п'яничка, — захисти
мене від цього типа. Він тільки те
й робить, що тягає мене на другий
поверх, а потім кидає... в шахту ліфта.

Переклали Степан ГРИЦЕНКО
та Володимир СИТІН.



ПАМ'ЯТАЄТЕ:
*Зелений гай густесенький,
 Неначе справжній рай!*

**ХАРКІВСЬКЕ ОБЛАСНЕ ОБ'ЄДНАННЯ
 «ДЕКОРАТИВНЕ САДІВНИЦТВО»**

за вашим бажанням створить райський куточок у місті, в парку, в місцях масових гулянь, на території підприємства, навіть на балконі...

Спеціалісти об'єднання не тільки виростять, а й підберуть, відповідно до ландшафту і місцевих умов, найкращі з 60 найменувань квіткових культур і найліпші з 100 найменувань декоративних дерев та чагарників.

А якщо ви самі хочете плекати красу, якщо хочете, щоб навколо вас навіть на роботі був
 «Миллион, миллион алых роз...»,

ПРИХОДЬТЕ
 працювати у радгоспи «Декоративного садівництва».

ЗВЕРТАТИСЯ:
 у м. ХАРКОВІ тел. 99-10-89,
 у м. ПЕРВОМАЙСЬКОМУ
 (Харківська область)
 тел. 225-68.

«Я знаю, що нічого не знаю», — сказав Сократ. Та якби у нього були гнучкі магнітні дискети ГМД-130, виготовлені виробничим об'єднанням

«ЕЛЕКТРОНМАШ»

на обладнанні, за технологією та із матеріалів провідних фірм Німеччини та Великобританії, він би не мав підстав для песимізму. Адже дискета має інформаційну ємкість — 720 Кбайт, повну ємкість — 1 Мбайт. Середній ресурс дискети у контакті з магнітною голівкою на одній доріжці 20×10^6 проходів!

Дискети за своїми параметрами перевищують вимоги міжнародного стандарту ISO 8378 і в процесі виробництва підлягають стопроцентному контролю на якість.

НАША АДРЕСА: 252180, вул. Велика Окружна, 4,
 виробниче об'єднання «Електронмаш».

Телефони для довідки: відділ маркетингу 475-43-00,
 475-98-18.

Відділ збуту: 475-92-24, 474-12-37, ВНТІ — 475-92-20.

Телетайп: 131062 «КОСМОС».

Телефакс: 474-12-82.



Банк, який не водить своїх клієнтів за ніс, не створює їм ніяких незручностей, не змушує гаяти час і псувати нерви, а навпаки — співпрацює швидко, ефективно і на цілком взаємовигідних умовах, до того ж — за комплексним касово-розрахунковим обслуговуванням, у тому числі в іноземній валюті, —

це ЗАКАРПАТСЬКИЙ КОМЕРЦІЙНИЙ «ЛІСБАНК».

• Майте на увазі:

тільки «ЛІСБАНК» приймає у вигляді пайових і депозитних вкладів тимчасово вільні кошти підприємств, кооперативів і організацій з виплатою дивідендів частково ІНОЗЕМНОЮ ВАЛЮТОЮ і ПРОДУКЦІЄЮ ДЕРЕВООБРОБКИ.

«ЛІСБАНК» уже сьогодні готовий подати найрізноманітнішу фінансову, комерційну, консультативну допомогу орендним та акціонерним організаціям, кооперативам, малим підприємствам, провести маркетинг і знайти партнерів для створення СПІЛЬНИХ ПІДПРИЄМСТВ.

«Лісбанк»: 294000, Ужгород, вул. Жовтнева, 52,
 телефон 3-31-01, факс 32504.

Філіали: 254053, Київ, вул. Артема, 31.

телефони 244-54-07, 244-54-08, факс (044) 216-95-39
 290022, Львів, вул. Городецька, 172,
 телефон 62-20-24.

ЛІСБАНК

